

Vejdi do stínů.

Vděk

TRACY WOLFFOVÁ

FRAGMENT

Vděk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tracy Wolffová

Vděk – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

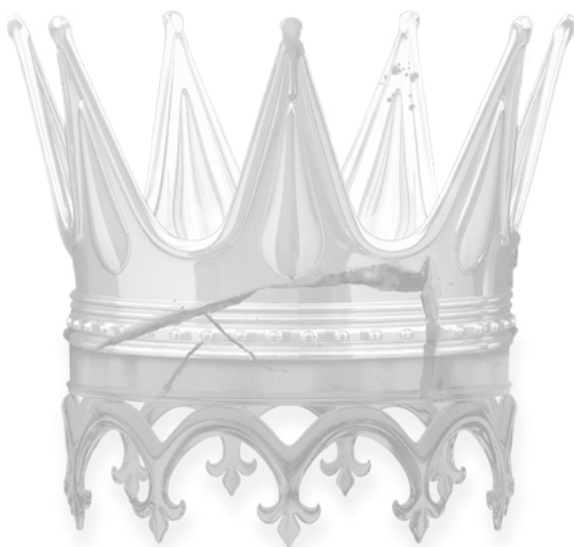
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vděk

TRACY WOLFFOVÁ

Přeložily Kristýna Vítková a Hana Netušilová

FRAGMENT

Copyright © 2022 by Tracy Deeks-Elkenaney.

First published in the United States under the title Cherish: Crave series #6.

This translation published by arrangement with Entangled Publishing,
LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

Cover art and design © Bree Archer

Cover artwork © BlackJack3D/gettyimages, ptasha/gettyimages a Renphoto/gettyimages

Translation © Kristýna Vítková, Hana Netušilová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7754-3

ISBN e-knihy 978-80-253-7780-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7781-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7755-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Lidem, které zbožňuji.
Steph, Adamovi, Noor a Omarovi.
Vždycky a navždycky.

1

Mašli za tvoje myšlenky

Myslíš, že se do San Diega někdy vrátíme?“ zeptám se Hudsona, zatímco kráčíme k bistru, kde se máme sejít s Eden a Heather.

Původně měly čekat v univerzitním centru, ale tady vaří lepší kávu a mám dojem, že Heather se snaží udělat dojem na jistou dračici.

„No jasně.“ Vezme mě konejšivě za ruku. „Proč se vůbec ptáš?“

Střelím po něm pohledem. „Když jsme byli naposledy v Říši stínů, trvalo nám roky najít cestu zpátky do našeho světa. *A zapomněla jsem na tebe.*“

Celé měsíce mě sžírala vina za všechno, co jsem zapomněla, ale když mám vzpomínky na náš společný čas v Adarii konečně zpátky... je to jako bodnutí do srdce.

Nejradši bych se otočila a šla domů, abych mohla prostě jen *přemýšlet* a být s Hudsonem. Probírat se vzpomínkami, opatrovat je a vychutnávat si všechno, co mě přimělo se do něj tehdy poprvé zamilovat – včetně toho zatracené-ho ptačího volání.

Skutečnost, že to v sobě celou dobu držel a já neměla nejmenší tušení... Ta bolest je nepopsatelná. Svírá se mi žaludek a každičkou buňku proměňuje v otevřenou ránu.

A ještě se to zhorší, když se usměje. „V tvém podání to zní jako zločin.“

„Připadá mi to tak,“ zamumlám a snažím se potlačit slzy, které mě pálí v očích.

Stiskne mě a palcem pohladí po dvojitém slibovém prstenu na mém levém prsteníčku – jeden z města obrů a druhý z Říše stínů, které se spojily v nový šperk. „Znova ti opakuju, že jsem šťastlivec, do něhož se jeho holka zamilovala dvakrát. Vůbec mi to nevadí.“

„Prozatím.“

Zvedne obočí a ušklíbne se. „Máš v plánu se zase *odmilovat*? Protože s tímhle plánem nesouhlasím.“

„Samozřejmě, že nemám v *plánu* se odmilovat,“ odfrknu si. „Ale když jsme opouštěli Říši stínů, taky jsem to neplánovala. Tyhle kraviny se prostě dějí.“ A pořád nevím, *proč* jsem o ty vzpomínky přišla. Hudson nadhodil, že to mohlo mít něco společného s obrovským množstvím časové magie, kterou jsem pohltila, ale trochu o tom pochybuju.

„No, tak mi prokážeš tu čest být tím, do koho se zamiluješ potřetí. Existují i horší věci.“

„Jasně, protože posledně to vyšlo skvěle,“ zavrtím hlavou. „Nemůžu uvěřit, jak strašně jsem –“

„Hele,“ přeruší mě a přitáhne k sobě, přímo na chodníku mezi obchodem a mým oblíbeným bistroem s rybími tacos. „Proběhlo to báječně. Jsme tady, ne?“

„Teď,“ odpovím. „*Teď* jsme tady.“ Ale promarnili jsme dlouhé měsíce, kdy to bylo hrozné. Spousta bolesti a utrpení. Jak nemám mít strach, že tím budeme muset projít znovu?

„Na ničem jiném než na *teď* nezáleží. Jsi moje družka. Vždycky budeš moje družka a já tě budu navždycky milovat. Jak bych nemohl?“ Zajiskří mu v očích. „Prošel jsem pro tebe napříč časem, Grace. Miluju tě. Vždycky jsem tě miloval. A to se nezmění.“

Ani fakt, že pouze cituje jeden z našich oblíbených filmů, na které jsme koukali uvěznění v jeho pseudodoupěti, nezabrání tomu, abych se málem nerozpustila. Jenže pro Hudsona nikdy nebyl problém mě totálně dostat. Už od začátku.

Ale stejně mu trochu srazím hřebínek. „Volal James Cameron. Chce svoji repliku zpátky.“

Rozesměje se. „Došlo ti to, co?“

„Že jsi mě právě *terminátoroval*? Jo, to mi došlo.“

„Nemůžu za to, že je v tom filmu spousta skvělých hlášek,“

„To sice ne, ale tvoje nehynoucí láska k robotům je *rozhodně* tvoje chyba.“ Zatáhnu ho do obchodu.

„Co k tomu říct? Jsem srdcem i duší romantik.“ Rozhlédne se. „Co tady děláme?“

„Jdeme se kouknout do domácího oddělení. Chci se podívat, jestli nemají nějaké třpytivé mašle,“ odpovím.

Nemyslela jsem si, že je to možné, ale Hudsonův pohled ještě víc zjihne. A to se na mě od chvíle, kdy jsem si vzpomněla na události v Říši stínů, dívá jako zamilované štěně. „Ty jí chceš koupit další mašle?“

Hlas má nakřáplý, stejně jako moje srdce, při vzpomínce na umbru, kterou miloval jako vlastní dítě a která obětovala život, aby ho zachránila. Ne, Smokey není mrtvá. Musím věřit, že tam je a čeká, až ji Hudson znovu najde.

„Jen se nerozbreč. Je to čiré sobectví.“ Trochu si odkašlu, abych si uvolnila sevřené hrdlo. Prohlížím si kotouč zlaté stuhy. „Potřebuju, aby mě měla ráda.“

„Ona tě *má* ráda.“

Zvednu hlavu od blyštivě červené a zářivě růžové mašle, abych ho sjela pohledem *Děláš si ze mě legraci?* Rychle popadne obě špulky – a ještě jednu extra stříbrnou navrch – a zamíří k nejbližší pokladně.

„Možná jsem zvolil silné slovo.“ Z regálu u samoobslužných pokladen vezme krabici třeshňových taštiček.

„Spíš jsi řekl nestydatou lež,“ namítnu a vytáhnu kreditku.

Hudson mě jako obvykle předběhne a zaplatí svojí černou American Express. Nastrkám nákup do batohu a vyjdeme z obchodu.

Zbytek cesty mlčí, ale drží se mě jako záchranného lana.

Přemýšlím, jestli se toho výletu nebojí víc, než dává najevo.

„Bude tam, že jo?“ zamumlá.

„Ano,“ potvrdím a sevru mu ruku. „Najdeme ji, Hudson. Začneme na farmě, a jestli nebude tam, nepřestaneme, dokud nezjistíme, kde je. Smokey na tebe čeká. Slibuju, že ji najdeme.“

Přikývne, ale obavy nezmizí. Nevyčítám mu to. Nesnášela mě, ale já měla tu maličkou ráda jen proto, že milovala kluka, který nikdy nepoznal lásku, a přitom si zasloužil všechnu na světě. A teď, když jsem si vzpomněla, mě její nepřítomnost ničí. Nedokážu si představit, co celé ty měsíce prožíval Hudson.

„Hej,“ zatahnu ho do boční uličky. „Poslouchej. My tu praštěnou umbru najdeme.“

Snažím se o co největší sebejistotu a doufám, že je strach ze ztráty Smokey pohřbený dost hluboko, aby ho Hudson neviděl. Sice víme, že dračí oheň člověka vymaže z časové linie a pošle ho zpátky do bodu, kde byl před vstupem do Říše stínů... ale nemáme ponětí, co se stane se stvořením, které se tam *narodilo*.

Zatnu zuby a zaženu myšlenku, že by Smokey mohla být nenávratně pryč, a pohledem Hudsona přesvědčuju, že bude v pořádku.

Když zvedne koutek a kolem očí mu vyskočí vrásky, vydechnu úlevou. Pak zavrtí hlavou. „Je vážně praštěná, co?“

„Strašně. A jestli bude chtít zůstat s námi, tak najdeme způsob, jak ji vzít s sebou.“

„A co s ní uděláme? Bude tu dost vyčínávat.“

„Samozřejmě ji budeme držet dál. Jako Lilo schovávala Stitche – jenom o hodně líp.“

Rozesměje se, přesně jak jsem chtěla, ale pořád mu v očích přetrvává úzkost. Zabíjí mě to. Hudson toho pro mě udělal tolik. Vždycky se postaral, abych se cítila v bezpečí, dokonce i během těch nejhorších situací, a nikdy o nic nežádal. Tohle je jediná věc, kterou potřebuje – vědět, že je Smokey živá, zdravá a šťastná. Klidně pohnu nebem i zemí, abych mu to zajistila.

Chvilí na mě zírá a hledá odpověď na otázku, o které ani neví, že ji položil. „Miluju tě, Grace.“

„Napříč časem. Já vím,“ škádlím ho.

„Napříč vším,“ opraví mě s naprostou vážností.

„Taky tě miluju.“ Políbím ho a vychutnávám si to drobné zachvění, které mnou projede. „Ať se stane cokoli.“

Nechám ho prohloubit polibek, protože ten kluk se nedá odmítnout. A když mě škrábne špičákem do spodního rtu, úplně se ztratím.

Zamrazí mě v zádech a přitáhnou si ho za tričko, než se mu odevzdám – našemu polibku – ještě na pár dalších chvil.

Pak se odtáhnou, i když bych ho nejradši odvěkla domů a pořádně si ho vychutnala. Nebo ho nechala, aby si vychutnal on mě.

Ale máme práci a spoléhají na nás, a tak se usměju. „Musíme jít. Heather a Eden čekají.“

Přikývne, ale naposledy se skloní a štípne mě do rtu. Málem se na ně vykašlu. Čekají dost dlouho – tak to ještě chvíli vydrží.

Ale pak si vzpomenu na Smokey a Mekhiho a všechno ostatní, o co se musíme postarat. A vezmu Hudsona za ruku.

„Pojďme,“ pobídnu ho.

Zvedne oči v sloup, ale následuje mě zpátky na rušnou ulici. Ujdeme sotva pár bloků, když mě zničehonic zaštití a ztuhnou mu ramena.

„Co se děje?“ snažím se vykouknout, zatímco mi buší srdce.

Jenže Hudson je příliš zaneprázdněný prohledáváním okolí, než aby odpovídal.

„Hudsoně?“ naléhám po pár vteřinách, kdy nepolevuje v ostražitosti, natož aby se uvolnil.

„Promiň,“ zamumlá a ustoupí. „Myslel jsem, že jsem něco zahlédl.“

„Co?“ rozhlédnu se a několikrát se zhluboka nadechnu. Před zmrzlinovým stánkem postává pár studentů ve školních mikinách, muži v oblecích a ženy v kostýmech spěchají z práce a máma před sebou tlačí kočárek, ale to je všechno. Nic jiného nevidím.

„Nevím. Jenom...“ Zavrtí hlavou a vezme mě za ruku. „Nejspíš to nic nebylo.“

„Asi jo,“ přitakám a znovu vykročíme, ale stejně se párkrát ohlédnu. Jen pro jistotu.

Když přebíháme ulici, Hudson se zeptá: „Heather s námi doopravdy nepůjde, že ne? Vždyť je člověk.“

„Hele!“ zamračím se. „To neříkej. Já byla člověk spoustu let.“

„Víš, jak to myslím. Bojím se, aby se jí něco nestalo.“

„Já taky,“ připustím. „Proto zatím půjde s námi, ale jakmile objevíme cestu do Říše stínů, posadíme ji na zpáteční letadlo.“

„No, ta se zblázní radostí.“

„Koupíme jí první třídu,“ vypláznu jazyk. „A *bude* mít radost – rozhodně větší, než kdyby ji zabila stínová královna nebo kdovíkdó.“

„Máš pravdu,“ souhlasí. Zahneme za roh a před námi se objeví nablýskaná výloha bistra. „Kromě toho máš na krku dalšího chudáka. Zase tolik jich nezvládneš.“

„Vážně?“ zvednu obočí. „Připadáš si jako chudák?“

„Prosím tě.“ Náležitě britsky si odfrkne a přidrží mi dveře. „Mluvil jsem o Flintovi.“

Zasměju se, protože není úplně vedle. Ale to zvládneme. Dokud budeme s Hudsonem spolu, všechno ostatní se vyřeší.

Vejdu do bistra... a vrazím do rozrušeného Jaxona s Flintem.

Srdce na špatném místě

Jakmile si to uvědomím, skočím jim kolem krku. Chytí mě – samozřejmě, že jo – a co nejpevněji je obejmou.

Celý měsíc jsem je neviděla. Když teď žijeme s Hudsonem v San Diegu a oni na Manhattanu, nevidáme se zdaleka tak často, jak bych ráda. A Face-Time je sice fajn, ale prostě to není stejné.

Rozesmátý Flint si odhrne pár mých zatoulaných kudrn z obličeje. Pak mě popadne a párkrát se zatočí. „Vypadáš dobře, nová holko.“

Naoko se kvůli té staré přezdívce zamračím, i když mě vlastně přiměje k úsměvu. Flint a jeho škádlení se nikdy nezmění – za což jsem ve světě, který mi tak často ujíždí pod nohama, náramně vděčná.

„Ráda bych řekla to samé, *drače*,“ ušklíbnu se. „To je teda pořádný monokl.“

Vyprskne smíchy. „Měla bys vidět toho druhýho.“

Zatímco se s Flintem dál špičkujeme, Jaxon si odkašle takovým tím způsobem věnujte-mi-laskavě-pozornost. Teď je na řadě drak, aby protáhl obličej, ale pak se otočíme k mému bývalému druhovi.

„Vypadáš dobře, Jaxone,“ prohodím.

„No, že sis mě taky všimla,“ odpoví. Ale pak už mě objímá a zahalí uklidňující vůní čerstvé vody a pomerančů.

„Zdá se, že dračí dvůr ti svědčí,“ podotkne Hudson a připojí se k nám.

„Aspoň něco.“ Flint se zazubí a srdečně ho poplácá po zádech. Přesně to bývalí nepřátelé, kteří jsou teď kamarádi, očividně dělají.

Jaxon si odfrkne, ale naprosto klidně Flinta upozorní: „Myslím, že mluvil se mnou.“

Flintovi pohasne úsměv. „Já vím,“ zamumlá.

Ale Jaxon si zrovna prohlíží Hudsona, takže si toho nevšimne. „Tobě San Diego taky svědčí, brácho. Rozhodně víc než upíří dvůr.“

Hudson z něj nespouští oči a vypadá to, že si toho sdělují mnohem víc, než slyšíme.

„Kdo by čekal, že se upíří můžou opálit?“ odpoví nakonec. Pak společně zamíříme ke stolu, kde na sebe Eden s Heather uchváceně hledí nad talířem s hranolky. Nebo aspoň tak uchváceně, jak Eden zvládne... což je v tuhle chvíli víc, než bych kdy čekala.

„Ten dárek od Remyho ti nejspíš přijde vhod,“ kývne Flint k Hudsonově prstenu, který mu umožňuje pít lidskou krev, a přitom chodit na slunce.

Mám štěstí.

„To jo,“ přitaká Hudson a sjede je pohledem, který mi napoví, že si toho taky všiml. Jaxon je taky opálený, a přitom žádný prsten *nemá*. „A teď to pojďme rozjet.“

Zatímco se usazujeme vedle holek, přemýšlím, jestli Jaxonovo opálení znamená, že se od Flinta nekrmí. Ale proč ne?

V duchu si udělám poznámku, abych se v soukromí Flinta zeptala, jestli nemají problémy. Nelíbí se mi představa, že by to mezi nimi skřípalo. Vždyť se tak snaží, aby jejich začínající vztah na dračím dvoře fungoval.

Když mě Heather obejmě, s nadšením jí to oplatím. Byly jsme tak dlouho rozdělené, že je to strašná úleva, mít jí zase nablízku. Být se svojí nejlepší kamarádkou mě nikdy neomrzí. Trochu si společně zanádáme na nedávné bouřky, ale ztuhneme, když Eden zavřískne.

„Do háje!“ vykřikne, když konečně odtrhne pohled od Heather. Překvapeně zírá na Flintův monokl. Ani se nedivím. Draka s modřinou spatříte jen vzácně – částečně proto, že je dost těžké jim jednu vrazit, a taky protože se tak rychle hojí. „Co se ti stalo?“

„Odmítl utíkat, když jsem mu řekl, aby zdrhal,“ odpoví místo něj Jaxon.

„To myslíš vážně?“ Flint se nevěřícně otočí. „A před čím jsem měl sakra utíkat? Vždyť jich byl sotva tucet.“

„A přesto máš monokl,“ opáčí Jaxon.

Flintovi vystřelí obočí. „Ale ne *od nich*. Můžeš za něj ty, protože jsi po mně bez varování hodil toho vazouna. Nejspíš abych dokončil, co jsi začal.“

„Netušil jsem, že nedáváš pozor.“ Jaxon se opře a založí si ruce v gestu, které až moc dobře znám. „A kdo křičí, když něco hází?“

„Ehm, každý,“ poučím ho. „Je to první věc, kterou se na hřišti naučíš.“

Nevěřicně si odfrkne. „No, to je dost nuda.“

Všichni se rozchechtáme. Ale pak se ozve Hudson. „Takže, kdo udělal životní chybu, když vás napadl?“

Smích okamžitě utichne – aspoň v podání draků a drakoupíra.

„Na dračím dvoře je pěkněj bordel,“ odpoví místo nich Eden.

„Cože? Jak to myslíš?“ vyptávám se poplašeně. „Jsou Nuri s Aidenem v pořádku?“

„Zatím jo,“ připustí Flint. „Ale popravdě se řítíme k občanské válce mezi dračími klany.“

„K občanské válce? To není možné. Vždyť před pár měsíci bylo během Drakárií všechno v pohodě.“

„Jenže za pár měsíců se toho může hodně změnit,“ řekne Jaxon.

„Hodně a *hodně* je rozdíl,“ namítnu. „Co se sakra děje?“

„Mezi klany sílí opozice, podle níž máma není schopná vládnout, když nemá draka. Požádali ji, aby odstoupila, ale odmítla. Teď se snaží vyvolat hlasování o nedůvěře.“

Hlasování o nedůvěře? Proti nejdrsnější dračí královně, jakou si umíte představit? To se zdá nemyslitelné. „Ale nevyhrají, že ne?“

„Nevím.“ Flint popadne Edeninu vodu a naráz ji vypije. „Je jich každým dnem víc.“

„Musí přece existovat něco, co s tím Montgomeryové můžou dělat,“ trvám na svém.

„Nic mě nenapadá. Vypadá to, že se nás ostatní klany chtějí zbavit.“ Pronese to nonšalantně, jako by na tom nezáleželo, ale v očích má bolest. A dokonce ji slyším i v záměrně prázdném tónu.

„Spíš chtějí,“ utrhne se Jaxon, „aby ses přestal produčirovat po jejich milovaném dvoře s upírem. A taky aby královna měla zpátky dračí srdce.“

„No jasně. Jenže nic z toho se žádným zázrakem nestane,“ ucedí Flint. „Prostě si na to budou muset zvyknout.“

„A co tvůj otec?“ zeptá se Hudson tiše. „Nemůže vládnout jejím jménem?“

Flint si povzdechne. „Ten se do královského rodu jenom přizpůsobil, a to na trůn bez matky nestačí.“

„Chápu,“ přikývne Hudson, jako by to dávalo smysl, přestože to zní absurdně. Právo královské primogenitury mi přijde hodně zastaralé. A Hudsonovi taky. Je to jeden z mnoha důvodů, proč ohlásil svoji abdikaci, i když to nebude „oficiální“ až do ceremonie za pár týdnů.

„Takže co se stane, jestli uspějí?“ zajímá mě.

„Co se stane, nebo co by se *mělo* stát?“ zeptá se Jaxon se stopou hořkosti v hlase.

„Je v tom rozdíl?“

„To teda sakra je,“ přisvědčí. „*Mělo* by se stát to, že Flint nastoupí na ten zatracený trůn.“

„Vždyť víš, proč nemůžu,“ pokrčí rameny drak.

„Vím, proč *nechceš*,“ zamumlá Jaxon. „A to je rozdíl.“

Napětí vzroste a našponuje se jako cirkusové lano, a mě nenapadá nic, čím bych ho uvolnila. Ale pak se ozve Eden. „Ještě jste nám neřekli, kdo vás napadl. Nebyl to někdo z Kruhu, že ne?“

Nervózně čeká na odpověď, což úplně chápu. Jedna věc je vyvolat hlasování o nedůvěře. Ale napadnout korunního prince beze strachu z následků je něco úplně jiného.

„To sotva,“ zakaboní se Flint. „Ti si špiní ruce jen v kobkách, kde jim není vidět do obličje. Někoho si najali.“

„Jeden z těch vzdálených dračích klanů?“ zeptám se. Nedokážu si totiž představit, kdo jiný by byl tak krátkozraký, aby udělal něco takového.

„Huť,“ uchechtne se nevěřičně Jaxon. „Lidi.“

„Najali si lidi, aby se vás pokusili zbavit? To nedává smysl.“

Ale v tu chvíli si vzpomenu, jak přede mě Hudson před pár minutami skočil. Vycítil nebezpečí, i když jsme nic neviděli. Mohl nás někdo sledovat, aby se dostal k Jaxonovi s Flintem?

Ta myšlenka mě děsí. Nepřeju si vystavit kamarády nějakému nebezpečí, ani nevědomky.

Jenže když to zmíním, Flint zavrtí hlavou. „Nedělej si starosti, Grace. Moc dobře vím, že mě sledují na každém kroku. Nemůžeš udělat nic, co by to zhoršilo. Kromě toho si dokážeme s Jaxonem poradit se vším, co se nám postaví do cesty.“

„Na tom nezáleží,“ namítnu. „V první řadě vás do takové situace nesmíme dostat. Všichni samozřejmě víme, jak jste drsní.“

„Hele, a co já?“ vypískne Eden.

„No, ty jsi rozhodně drsňačka,“ zamává Heather řasami. „Ale kdo by si pomyslel, že draci potřebují neustále o něčem ujišťovat?“

„Všichni,“ odpovím. „*Všichni* vědí, že draci jsou rozmazlení.“

„No promiň! Já teda nejsem rozmazlenej,“ prohlásí Flint.

Vypadá tak uraženě, že všichni vyprskneme smíchy, což ho pobouří ještě víc.

Naštěstí to má výhodu. Poslední zbytky napětí zmizí, právě když přijde servírka.

Jenže když převezme objednávky a odejde, zůstaneme na sebe zírat a nejsme si jistí, co dál. Dokud Hudson konečně neprolomí mlčení. „Tak promluvíme si o tom, že Mekhi umírá?“

3

Velké mozky hodně přemýšlejí

Jeho slova dopadnou jako facka, takže nás přejde veškerá legrace. Čekám, že všichni začnou chrlit nápady, ale pod tíhou toho, co musíme udělat, jen mlčky sedíme. Sama cítím, jak mě to tíží, až mi poklesnou ramena a zkroutí se žaludek. Jak by ne, když Mekhi umírá a my potřebujeme vymyslet záchranný plán?

A nejen tak nějaký plán. Musí být skvělý – a zahrnovat víc, než jen „naběhneme do hradu stínové královny a budeme požadovat, aby vyléčila otráveného Mekhiho“. A navíc je stejně důležité, aby se každý u tohoto stolu zase v pořádku vrátil zpátky.

Už tak jsem ztratila až příliš mnoho přátel. Nehodlám přijít o další.

A to včetně Mekhiho. Připadá mi, jako by mi chyběl celý rok, i když je to teprve pět měsíců.

„Jak dlouho ještě může zůstat ve stázi?“ zeptám se. Krvana ho uspala hned, jakmile jsme si uvědomili, že byl během Nesplnitelné zkoušky otráven stínovým jedem, ale nešlo to úplně hladce.

„Nevíme jistě, ale moc dlouho ne. Nanejvýš pár týdnů, ale stěží měsíc,“ odpoví Eden. Mám pocit, že mě ta slova zasáhla do hrudi jako kovádlina. I když jsem čekala nejhůřší, nikdy mě nenapadlo, že to bude *tak* špatné. „Krvana tvrdí, že mu dala víc elixíru, než jakémukoli jinému upírovi v historii, a přesto se každých pár dní probere. Ještě chvíli a –“ smutně pokrčí rameny, „– léčba může být horší než jed.“

Jaxon sebou trhne, protože mu to připomene, na jak ostré hraně mezi životem a smrtí se jeho nejlepší přítel právě teď potácí. Srdce se mi o to víc sevře.

Vím, že se obviňuje za Mekhiho stav, a za smrt ostatních členů Řádu taky. Jenže není čas utápět se v provinilosti. Teď se musíme soustředit na to, co je přímo před námi. Potřebujeme se dostat do Říše stínů a vyléčit Mekhiho. Všechno ostatní může počkat.

A když o tom mluvíme – uvědomím si s trhnutím – něco, nebo spíš někdo, tu výrazně chybí. A to by rozhodně neměl.

Vytřeštím oči na Flinta. „Kde je Macy? Myslela jsem, že jste měli dorazit společně?“

Jaxon s Flintem si vymění dlouhý pohled, ze kterého se mi zvedne žaludek. Už jsme toho zažili dost, než abych brala sestřenčinu nepřítomnost na lehkou váhu.

„Co se jí stalo?“ vyptávám se a roztřesenými prsty lovím z kapsy mobil.

„Nic,“ ujistí mě Jaxon a položí mi dlaň na ruku, než jí stačím napsat textovku. „Jenom ji včera vykopli ze školy a Foster s Rowenou ji odvezli na čarodějnický dvůr, aby tam s nimi žila. Ale má domácí vězení.“

„Domácí vězení?“ ušklíbne se Eden. „Vážně si myslí, že to bude fungovat?“

Ostatní se rozesmějí, a kdybych si o ni nedělala takové starosti, nejspíš bych se k nim přidala. Macy za těch posledních pár měsíců po zničení Katmeru a setkání s mámou na upířím dvoře zažila fakt těžké časy. Doteď ji vyloučili ze všech tří škol, do kterých ji strýček Finn poslal, a její magie potemněla dost na to, abychom si o ni začali dělat starosti. A taky se popravdě trochu báli – jak *jí*, tak *o ni*.

„Kdo ví?“ Flint se opře a hodí si jeden z Edeniných hranolků do pusy. „Rowena se očividně pustila do výchovy, co jsme ji dostali z té díry.“

„Takže Macy s námi tentokrát nejde.“ Takhle nahlas to zní divně. „A to znamená, že nám zbývá vyzvednout jenom Remyho a Izzy –“

„Tak s těmi taky nepočítej,“ přeruší mě Jaxon. „Z Calderské akademie se nedostanou.“

„Jako že jsou zavalení úkoly?“ zvednu obočí. „Nebo že je tam vězní?“

Hudson nazvedne obočí. „Rozhodně to první. Dovedeš si představit ředitele s takovou mocí, aby někde udržel moji nevlastní sestru proti její vůli? Nebo Remyho?“

To je dobrý postřeh – který mě konečně trochu uklidní. A ještě konejšivé pohyby palce, kterým mě Hudson hladí po kloubech na ruce.

„Takže jsme všichni?“ zjišťuju a přejíždím pohledem od jednoho k druhému. „Jenom nás šest?“

Jaxon se narovná a položí lokty na stůl. „Ujišťuju tě, že zvládnu získat z Říše stínů jeden pitomý protijed.“

„To říkáš jenom proto, žes nikdy nepotkal stínovou královnu.“

„A ty jo?“ odsekne.

Jistěže neví, že jsme tam žili. Hudson nikdy neřekl ani slovo o tom, co se dělo v době, kdy jsme byli uvěznění v kameni, a já si na to sotva vzpomněla. Čekám, že je všechny zasvětil, ale Hudson mlčí. Místo toho se na mě tázavě podívá.

„Bojovali jsme s ní,“ vrhnu se do toho po hlavě. „Takže by se to mělo počítat.“

Hudson mi dá propletením prstů najevo, že mi kryje záda, zatímco všechny seznamuju se ztracenými vzpomínkami. Aspoň do té míry, jak mi přijde v Jaxonově přítomnosti v pohodě.

„Takže tvrdíš...“ začne nakonec Jaxon, „že jsi byla s Hudsonem lapená v Říši stínů mnohem déle než čtyři měsíce?“

„Jo,“ odpovím. Nevolnost mě šírá v žaludku jako hejno kobylek, protože v tom jednoduchém prohlášení je toho mnohem víc. Pohlédnu do jeho tmavých očí a je mi jasné, že si to uvědomuje.

Dokonce ještě předtím, než na stole zarachotí hrnek s čajem.

„Co to bylo?“ zajímne se Heather a trochu divoce se rozhlédne kolem, jako by nás každou chvíli měla zasáhnout tsunami.

„Jenom záchvěv,“ uklidňuje ji Hudson a sjeđe bratra chmurným pohledem.

„Vždyť *jme* v San Diegu,“ dodám ve snaze pomoci mu bráchu krýt. Ale podle toho, že Flint najednou vypadá, jako by chtěl přeskočit stůl a přitáhnout si Jaxona blíž, to moc nepomůže.

„Kdy sis vzpomněla?“ zajímá se Eden, která vzniklé napětí úplně ignoruje. Nebo je možná tak zahleděná do Heather, že nic jiného nevnímá.

„Dneska,“ odpovím. „A je toho hodně, co musím zpracovat. Ale prozatím to prostě musím strčit k ledu. Potřebujeme se soustředit na Mekhiho. Každopádně

stínová královna je fakt děsivá, dokonce horší než Cyrus. Stínová magie je nejstarší ve vesmíru a ona s ní dokáže všechny možné zvrácenosti. Skoro nás zabila a povraždila spoustu nevinných lidí. A pokud Mekhi umírá na otravu stínovým jedem, představuje královna nejlepší možnost, jak najít protilek.“

„Jenomže je rozdíl mezi vědět a být ochotný s tím něco udělat,“ poznamená Eden.

„Já vím,“ přikývnu. „A věř mi, že zrovna neskáču radostí z toho, že jí budu muset *znovu* čelit.“

Flint zavrtí hlavou a vypadá docela vyděšeně. „Je ještě horší než Cyrus?“

„Smrtelně, a se stínovými brouky navrch,“ odpoví naprosto vážně Hudson a všechny nás zamrazí, když si vzpomeneme na Nesplnitelnou zkoušku. Samozřejmě kromě Heather, která v té pekelné aréně nebyla. „Ten pocit, když ti pokryjí každý centimetr kůže, by tě strašil navěky, Heather.“

Flint si nevědomky přejede rukama po pažích, jako by z nich ometal hmyz, a já to chápu. Zvládli dostat na kolena i draka.

Jaxon se nakloní, aby mu něco pošeptal do ucha. Zní to podezřele jako: „Nepustím k tobě žádné stínové brouky. Ani se tě nedotknou.“

Rychlým pohledem na Hudsona zjistím, že má na jazyku nějakou kousavou poznámku, a rychle – i když jemně – ho pod stolem kopnu, aby držel pus. Ale to mu nezabrání, aby na mě aspoň nemrkl.

Pak pokračuje. „Navíc, v Říši stínů má kromě brouků k dispozici celý stínový zvěřinec, a některé ty potvory mají pěkně ostré zuby a drápy.“

Heather narovná ramena. „No, ochotně budu bojovat s čímkoli, když to zachrání vašeho kamaráda. Na co čekáme?“

Než někdo stačí odpovědět, vrátí se servírka s objednávkami, většinou kávou – a horkým kakaem pro Flinta, samozřejmě.

Když odejde, Hudson se poškrábe na bradě. „Vlastně si nejsem jistý, jestli budeme muset s někým *bojovat*, abychom Mekhiho zachránili.“ Musí si všimnout mého zmateného výrazu, protože dodá: „Chtěla, aby starosta vrátil čas do chvíle, než byla prokletá. Takže s námi bojovala, protože jsme se ho snažili zastavit, a tím následně zmařit i její plán. Ale prohrála, a tím přišla o jedinou možnost, jak utéct, takže s ní možná budeme moci vyjednávat.“

„Překvapeně zamrklám. Není to špatný nápad, ale zapomněl na jednu věc. „Je tam uvězněná z nějakého důvodu, Hudson. Nemůžeme ji osvobodit. Představuje čiré zlo.“

„Vážně?“ povytáhne Hudson obočí.

„Ehm, brouci. Vzpomínáš?“ otře se znovu Flint.

„Nechápejte mě špatně – netvrdím, že je dokonalá,“ objasní Hudson. „Ale podle mě je reálná šance, že není tak ďábelská, jak si myslíme.“

„Ty jsi nebyl v té aréně, člověče?“ vyštěkne Eden. „Snažila se nás zabít.“

„Nevíme jistě, jestli na nás během zkoušky útočila ona. Možná vládnou stínovou magií i další lidé, co my víme?“

Eden si odfrkne. „No, ale královna je jediná, o kom to víme jistě. Takže ji budu podezírat, dokud se nepřesvědčíme o opaku.“

„To je asi fér, ale taky nezapomínejme, že nás v Říši stínů napadla, jen aby zachránila svoje lidi. Mohla zaútočit kdykoli během našeho pobytu v Adarii, ale bojovala s námi na smrt, teprve když jsme se pokoušeli zabránit starostovi vymazat časovou linii a osvobodit její lid. Dokonce i když nevěděla, že to dělá jen proto, aby zachránil dceru.“ Odmlčí se a zadívá se mi do očí. „Copak jsem nespáchal mnohem horší věci pro menší cíl? A jsem zlo, Grace?“

Srdce se mi sevře, jak moc ho ta otázka mučila, když jsme byli v Komnatě v Étereu. „Ne, nikdy bys nemohl být čirým zlem, Hudson.“

„Takže královna možná taky není.“ Ta slova zůstanou viset ve vzduchu a všichni uvažujeme o tom, co všechno jsme udělali, abychom zachránili naše milované.

Nakonec se Heather zeptá: „Jaký je teda plán?“

„Navrhuju, abychom vyměnili protijed za pomoc při osvobození Říše stínů,“ pokrčí Hudson rameny.

„No, to je očividně tvůj plán,“ protáhne Jaxon. „Pojďme ji prostě zničit.“

„Neřekl jsem ‚zničit‘, řekl jsem ‚osvobodit‘,“ protočí Hudson oči.

„Myslím, že všichni jsme absolutně úžasní,“ začnu a Flint se nadme pýchou. Očividně se mu líbí, kam to směřuje. „Ale nejsem si jistá, jak můžeme prostě –“ udělám prsty ve vzduchu uvozovky, „– ‚osvobodit říši‘ prokletou bohem před tisíci lety.“

„Díváš se na ten problém moc zeširoka, Grace. Trochu zaostři.“ Když nechápavě zamrkám, Hudson zavrtí hlavou a dodá: „Říše stínů je *vězení*. A co mívají vězení?“

„Zdi. Mají pitomé vysoké zdi,“ odpovím a ani se nesnažím zakrýt zmatek. Flint luskně prsty. „Jo, a strážce. A obvykle i hromady zbraní.“

„A fakt hnusný jídlo,“ přidá se Eden pobaveně, než se do toho znovu vloží Hudson.

„Jaxone, můžeš mi pomoci?“ zaprosí.

„Zámky,“ odpoví a setká se s bratrovým pohledem. „Vězení mají zámky.“ Proběhne mezi nimi tichá debata, kterou nerada přeruším, ale... „Pořád nechápu, kam tím vším směřujete,“ přiznám.

„Zámky se dají *odemknout*, Grace,“ řekne Hudson.

Vykulím oči. „Nebo zlomit,“ dodám a Hudson se zazubí.

„Nebo zlomit,“ zopakuje.

„Nepotřebujeme osvobodit celou říši,“ vydechnu úžasem nad tím jednoduchým řešením. Bože, fakt miluju, jak tomu klukovi funguje mozek. „Jenom musíme rozlomit zámek a otevřít dveře.“

Usmějeme se a podle Hudsonových lehce zrudlých tváří je mu jasné, že ten jeho mozek později uzbožňuje k smrti.

„Přestože si lámání věcí fakt užívám, máš nějaké tušení, kde by mohl být ten klíč, bráško?“ zeptá se Jaxon a všichni zadrží dech. Asi navzdory všemu doufají, že ho má schovaný v kapse.

„Ani omylem,“ odpoví Hudson a pětice ramen jako na povel poklesne. Znovu se předkloní, vezme mě přes stůl za ruku a přeje palcem po mém slibovém prstenu. „Ale znám někoho, kdo to ví.“

4

Zámek a klíč

Jasně, proč to nedramatizovat a nekrmit nás tím po lžičkách?“ zvedne „Eden oči v sloup. Všichni se Hudsonově bezděčné teatrálnosti zasmějíme. Heather zrovna pila a málem se tím kafem udusí, dokud ji Eden nezačne v kruzích hladit po zádech, aby jí pomohla zklidnit plíce.

„Omlouvám se,“ kývne Hudson na Eden. „Pořád zapomínám, že o ničem z toho nemáte tušení. Zkrátka a dobře. Říše stínů byla stvořena jako vězení poté, co stínová královna rozzlobila boha. Jak poukázal Flint, jako většina jiných má drsnou vězeňskou stráž. Tím pádem lze předpokládat, že bůh, který tohle vězení stvořil, k němu bude mít klíč, aby strážci mohli přicházet a odcházet.“

„Džikan,“ vyhrknu. Pak se otočím k ostatním a začnu nadšeně vysvětlovat. „Bylo nám řečeno, že ty strážce, což jsou mimochodem pekelně děsiví časodraci, stvořil bůh času – jenže tehdy jsme nevěděli, kdo to je. To už teď neplatí. Stvořil je *Džikan!*“

„A zrovna tak mohl stvořit i samotné vězení, Grace,“ dodá Hudson. „V každém případě bych se vsadil, že má klíč... A možná bude s trochou štěstí ochotný nám ho dát, abychom ho vyměnili za protijed pro Mekhiho.“

Jaxon si poposedne a zavrčí: „Pochybuj, že by nám Džikan daroval třeba i klíč od záchodu, i kdybychom si měli nachcat do kalhot.“

Všichni se rozchechtáme, protože má nejspíš pravdu, ale než se mi stačí žaludek zkroutit do preclíku, Hudson zachytí můj pohled a vrásky kolem jeho očí mi ukonejší nervy, až jsem z toho celá naměkko. „Nečekám, že nám ho dá, protože ho požádáme *my*,“ pokračuje. „Ale podle mě neexistuje nic, co by neudělal pro Krvanu, nebo – jak doufám – pro její pravnučku.“

A to je pravda. Dostanu od Džikana na frak, pokud zmrazím ještě jediného mizerného člověka, ale babičku nechám zmrazit celou armádu na tisíc let.

„Vážně si myslíš, že nám pomůže?“ zeptám se rozechvěle.

„Je jenom jeden způsob, jak to zjistit,“ odpoví Hudson a promne si hrudník. „A tisíc let je dost dlouho, aby někoho drželi ve vězení, nemyslíte?“

Všichni ztuhnou, dokonce i Flint si přestane míchat kakao, a přemýšlíme o Hudsonově a Jaxonově nevlastní sestře. Izzy držel zavřenou její otec po stejnou dobu, a Hudson má pravdu – nikdo si nezaslouží takový trest, dokonce ani stínová královna.

Stisknu mu ruku a tiše souhlasím. „Jo.“

V tu chvíli se znovu objeví servírka. Naposledy nám dolije kávu a zeptá se, jestli ještě něco nechceme. Hudson jí podá kreditku a s úsměvem jí pochválí kanárkově žlutý šátek, který má uvázaný kolem krku. A žena v rozpuku zralých šedesátí let se zapýří jako školačka a odkráčí. Nejlepší na tom je, že myslí vážně každé slovo.

„Tak se do toho pusťme,“ pobídne nás Heather, sebere telefon a strčí ho do tašky.

Začnu vstávat, ale než to stihnu, ozve se telepaticky Artelya. *Máme problém, Grace.*

Jaký problém? Sevře se mi žaludek. Moji prarodiče –?

Jsou v pořádku,“ odpoví rychle. Ale radši bych ti to ukázala, než složitě vysvětlovala. Kdy můžeš přijít?

Jsem na cestě, odpovím a srdce mi zase uhání jako o závod.

Pak mi dojde, že na druhé straně oceánu je čtvrtek večer. A pokud zamíříme na chrličský dvůr, můžeme zabít dvě mouchy jedním rychlým výletem přes Atlantik...

5

Věrné (ne)milování

Irsko!“ zalapá Heather po dechu, když vyskočíme z portálu v hrabství „Cork. Zavře se ve spirále fialové magie, která jiskří a srší jako drát pod napětím, jako by nám jeho stvořitelka chtěla dát najevo, že nás může zrovna tak sežehnout, jako dopravit na druhou stranu zeměkoule. „Jsme v *Irsku*!“ Točí se kolem, až za ní vlají copy, a pak doběhne ke kraji měsícem zalitého útesu. „A dostali jsme se sem za pár minut, jako by to nic nebylo.“

„To teda je. A něco pěkně velkého,“ reptá Flint, když ke mně dojde. „Jak to, že ty máš na dvůr portál, a my ne?“

„Protože jste draci? Máte křídla a můžete si zaletět, kam chcete,“ opáčím.

„Hmmm, jasně, *chrličko*. A co jsou ty věci, které máš obvykle na zádech?“

Zvednu oči v sloup. „Jasně, taky mám křídla. Na rozdíl od mého druha, který obvykle cestuje se mnou. A Hudson potřebuje mít navíc přístup i na upíří dvůr.“

„No, asi jo,“ pokrčí Flint rameny. „Ale stejně mám pocit, že vám královna čarodějek nadržuje, když udělá portál jenom pro chrlice.“

„Imogen rozhodně nikomu nenadržuje. Vlastně jsem si docela jistá, že mě nenávidí.“ Vykročím a zachvěju se, když mě zasáhne závan studeného větru od moře.

Flint snadno drží krok. „To tvrdíš ty,“ škádlí mě. „Ale ten portál vypovídá o něčem jiném.“

„Ten portál je výsledek mnoha hodin chytrého vyjednávání. Měl bys to někdy zkusit.“

Hudson si nevěřicně odfrkne. „Chytré vyjednávání? Tak tomu říkáš?“

„Hele. Její absurdní požadavek ještě neznamená, že jsem nevyjednávala,“ odpovím.

„Vážně?“ Flint vypadá zaujatě. „A co chtěla?“

„Volnou ruku během nadcházející investitury. Dostala jsem portál za to, že ji nechám naplánovat ten ceremoniál.“

„Jako úplně všechno?“ nadzvedne obočí.

„Všechno,“ potvrdím. „Co je mi po tom, jaké chce použít kytky, aby moje povýšení do čela Kruhu učinila nezapomenutelným? Nebo do jakých šatů mě chce navléct? Byla jsem radostí bez sebe, že jí můžu předat otěže.“

„Tohle jsi vážně vyměnila za portál?“ Flint vypadá užasle. „Kytky a šaty?“

„Taky hudbu, myslím. A jídlo. Sice jsem nikdy na žádné z těchhle ceremonií nebyla, ale rozhodně mám pocit, že jsem si vytáhla delší slámku,“ pokrčím rameny.

„Ehm, jo. To rozhodně,“ souhlasí a doběhne Eden a Heather, které jdou pár metrů před námi.

Všimnu si, že už skoro nekulhá. Nenáviděla jsem potíže, které měl s přizpůsobením se novému stavu potom, co na tom zatraceném ostrově přišel o nohu, ale očividně se pahýl dobře hojí a na protézu si zvykl.

„Určitě jsi na to připravená?“ zjišťuje Jaxon, který nás s Hudsonem doprovází po kamenité stezce vinoucí se podél útesů nad hvězdami posetým Keltským mořem.

Naráží na setkání s Džikanem a chápu to. Potýkat se s bohem času není zrovna zábavné. Ale v tomhle případě je Džikan nejspíš naše nejlepší šance, jak zachránit Mekhiho.

„Rozhodně,“ odpovím

Jaxon nevypadá moc přesvědčeně. „A víš jistě, že tu bude?“

„Je čtvrtek,“ pokrčím rameny.

„O co jde?“ zamračí se Jaxon.

„Džikan přichází každý čtvrtek. Tak trochu si z toho udělal zvyk.“

Jaxon zvedne obočí. „To je dost divný zvyk, ne?“

„Uvidíš,“ zametu to pod koberec v naději, že se přestane na Džikana vyptávat. Ne, že bych na jeho otázky neměla odpovědi, ale tohle je poprvé od chvíle,

kdy se mi vrátily vzpomínky na roky strávené v Říši stínů, co jsem s bratry Vegovými o samotě.

Mám něco důležitějšího, o čem si musíme promluvit. Nejspíš nás zase čeká pár pěkně drsných dní a nemáme ponětí, jak to skončí. Tohle může být naposled, kdy jim budu mít šanci říct, co mám na srdci.

Můžeme dál blafovat a předstírat, že o nic nejde, ale návrat do Říše stínů je zatraceně nebezpečný, a nikdo z nás neví, jestli nás bude královna vůbec ochotná vyslechnout. Popravdě se nás spíš pokusí zabít, klíč neklíč. Naposledy jsme z toho s Hudsonem sotva vyvázli – a já přišla o vzpomínky.

Jestli se to stane znovu, nebo něco ještě horšího, potřebuju jim nejdřív něco důležitého říct.

Miluju tyhle kluky, a zatímco Hudson je můj druh – člověk, kterého vesmír stvořil přesně pro mě –, Jaxon pro mě bude vždycky výjimečný. A bez ohledu na situaci mezi ním a Flintem vím, že pro něj budu taky navždycky výjimečná.

Možná nám na sobě nezáleží přesně tak, jako kdysi, ale tím je ten rozhovor ještě důležitější – pro nás všechny.

S touhle myšlenkou si zvednu Hudsonovu ruku ke rtům. Pak chytím Jaxona a pevně ho stisknu.

Oplatí mi to a tázavě vzhledne. „Je všechno v pořádku, Grace?“

„Omlouvám se,“ vyhrknu. „Není to nejvýmluvnější omluva, ale zato nejvíc od srdce. „Vám oběma.“

„Omlouváš se?“ Jaxon vypadá ohromeně. „Za co?“

Hudson mlčí. Jenom mě povzbudivě obejmě kolem pasu a čeká, co ze mě vypadne.

„Za všechno, co se stalo po návratu z Říše stínů.“ Přelétnu pohledem od svého druhu k bývalému druhovi a zase zpátky. „Tak strašně jsem vám ublížila, a to jste si nezasloužili. Nic z toho jste si nezasloužili.“

„Nejsi zodpovědná za to, co se stalo,“ chlácholí mě Hudson. „Přišla jsi o vzpomínky.“

Jo, ale *proč* jsem přišla o vzpomínky? Možná kvůli té časové magii, kterou mě zasáhl časodrak, jak říkal Hudson. Nebo možná proto, že jsem si to nechtěla pamatovat. Možná jsem nechtěla ublížit Jaxonovi.

Jen z toho pomýšlení se otřesu, žaludek se mi svíjí a srdce bije jako o závod. Nikdy jsem jim nechtěla ublížit a nakonec se mi to povedlo. Způsobila jsem jim nesnesitelnou bolest. A když si teď vzpomínám na celý pobyt v Adarii a všechno, co se stalo, připadá mi to o tolik horší, i když už to bylo dost hrozné.

„Nevím, jestli na tom záleží,“ hlesnu. Jaxon hrdelně zaprotestuje, a tak se k němu obrátím. „Ale podle mě je důležité, aby ses dozvěděl něco o tom, co se stalo s Hudsonem – ne jenom kvůli našemu vztahu, ale i kvůli Flintovi.“

Teď je na řadě s protestováním Hudson, ale ignoruju ho. Tak strašně dlouho si hrál na zlosyna a nechápe, že projevit se jako dobrák je někdy ta správná cesta.

„Když jsme byli s Hudsonem uvěznění v mojí hlavě, oba jsme viděli pouto druhů mezi mnou a tebou.“

Jaxon sebou trhne, jako bych ho praštila. Ve tmě mu pořádně nevidím do tváře, ale přesto vím, že jsem mu právě znovu ublížila. A tak si pospíším s tím, co potřebuje slyšet. Odhodlaná ho přimět, aby to pochopil.

„Chci tím říct, že jsme věděli, když zmizelo. Trvalo to celou věčnost a pak jsme si s naprostou jistotou mysleli, že jsi mrtvý. Už jsem tě necítila – jako vůbec – a pouta druhů jsou přece navěky. To ví každý. Takže když to naše zmizelo, byli jsme zničení. Měli jsme pocit, že jsme tě ztratili, i když každý jiným způsobem. A dokonce i potom to trvalo dlouho, než se některý z nás jen podíval na toho druhého.“

„Na tom nezáleží –“ začne Jaxon. Zastavím a popadnu ho za tváře, což mu zavře pusou.

„Ale *záleží*,“ prohlásím důrazně. „Musíš vědět, že tě s bratrem strašně moc milujeme. Ani jeden z nás by ti záměrně neublížil tak, jak jsme to udělali. Truchlili jsme pro tebe, Jaxone. A hrozně jsi nám chyběl. Ta láska, kterou k sobě cítíme –“ Hlas se mi zlomí a zavrtím hlavou, abych setřásla slzy z rozechvělých řas. „Nezačala růst, dokud jsme se konečně nevyrovnali s tvou ztrátou.“

Zhluboka se nadechnu a pomalu vydechnu. Pak ustoupím a obejmu Hudsona kolem pasu tak pevně, jako on mě. „Miluju ho do posledního dechu,“ řeknu jim. „A vím, že Hudson ke mně cítí totéž. Ale kdybychom měli sebe-menší ponětí, že jsi pořád naživu, nikdy bychom se nedali dohromady.“

Jenže mi to přijde úplně špatně, sotva to vyslovím – Hudson je můj druh a navzdory budu vděčná, že jsme se našli –, a tak dodám: „Aspoň, dokud bychom nepřišli na to, že to původní pouto druhů bylo falešné, a neměli jsme šanci se s tím vyrovnat. Možná je směšné, že se za to omlouvám, a možná ti na tom nezáleží, ale potřebuju, abys věděl, že tě bratr nezahlavil. A já taky ne.“

Několik dlouhých, bolestných vteřin zůstaneme nehybně stát. Přemýšlím, jestli jsem to všechno ještě nezhoršila. Ale pak mě Jaxon popadne a druhou rukou si přitáhne Hudsona do skupinového objetí, k němuž jako by se dlouho schylovalo.

„Nevyčítal jsem ti to,“ zašeptá a hlas se mu láme s každým dalším slovem. „Nevyčítal jsem to ani jednomu z vás.“

„Já vím,“ odpovím. „Ale když jsme byli ještě spolu, taky by mě bolelo pomýšlení, že jsi mě podvedl. Nic takového pro tebe nechci, když teď vím jistě, že se to nikdy nestalo.“

„Je mi to líto,“ začne Hudson. „Nenapadlo mě –“

„To je v pořádku,“ přeruší ho Jaxon. „Párkrát si odkašle, než se odtáhne. „Vážně. Je to v pořádku. My *jsem* v pořádku.“

Přikývnu, ale ještě pár vteřin se Hudsona držím. A on mě nepouští.

A když konečně vystoupím z jeho vřelého objetí, uvědomím si, že jsme to zvládli. Nejen emocionálně, přes ošklivé, bolestivé překážky naší minulosti, ale i fyzicky. Došli jsme k obrovské železné bráně chrličského dvora.

Mého dvora.

6

Irsko na můj povel

To je nádhera,“ vydechne Heather, když se před námi vynoří tisíciletý „osvětlený hrad. „Kde přesně jsme?“

„Doma,“ odpovím, protože přesně to chrličský dvůr reprezentuje. Můj lid a domov.

„*Tohle* je chrličský dvůr?“ vyptává se užasle a prohlíží si kamennou stavbu. „Proč ho chceš přestěhovat do San Diega, když můžeš vládnout *odsud*?“

„Protože i tam jsem doma,“ pohlédnu na ni významně.

Když jí dojde, že San Diego je můj domov částečně i kvůli ní, vykulí velké hnědé oči. Ale pak se zazubí a prohlásí: „No, pokud to znamená žít na těchhle božích útesech v ještě víc božím hradě, pak domov – i já – si rozhodně oblíbíme irský přízvuk.“

Všichni se rozesmějeme a já přiznám: „Za oceán se stěhují jenom úředníci, takže tu pořád budu dost často, a vy se můžete přidat. Hlavní část armády zůstane v Irsku. Tohle je *jejich* domov.“

Dojdu ke klávesnici vedle brány, namačkám číselnou kombinaci a otevřu těžkou železnou mříž. Sice uběhlo jen pár týdnů, ale stejně srším nadšením, že zase uvidím svoje lidi. S Hudsonem je navštěvujeme, jak to jde, ale škola nás zavaluje prací, esejemi a úkoly čím dál víc, takže to není zdaleka tak často jako dřív.

To je další důvod, proč chci administrativní část dvora přestěhovat do San Diega. Se všemi tituly, které chce Hudson získat, tam budeme ještě pěkných pár let. A přestože všechny ty obory nejspíš nebudou na UCSD, pravděpodobně se poohlédne po okolních školách. Cestovat mezi Irskem a Kalifornií není praktické ani s Imogeniným portálem.

„Hele, když jsme procházeli portálem, tak mě to nenapadlo –“ prohodí Heather nervózně, „–, ale vypadá to pěkně oficiálně a já si nevzala pas.“

Nejdřív nechápu, kam tím míří, ale pak se rozesměju – a ostatní taky.

„Víš, že tomu tady velí Grace, že jo?“ odfoukne si Eden ofinu. „Může si přivést, koho se jí zachce.“

„A navíc si nadpřirození moc nelámou hlavu s lidskými zákony,“ zvedne Flint pyšně bradu.

Na Heather jeho povýšenost nezapůsobí. „Takže si prostě děláte, co chcete?“ zavrtí hlavou.

„Jo,“ potvrdí Jaxon znuděně, protože takový prostě je. Zosobnění stručnosti, pokud jde o to, kdo je a co dokáže.

Jeho odpověď na ni udělá ještě menší dojem. Pokud to vůbec jde. Ale nedá mu to najevo. Místo toho ustoupí a protočí oči. Střelím po ní chápavým pohledem, protože oba teď vypadají, že se jim ego nevejde do trenek. Ale když se obrátím k Hudsonovi, abychom si ten fórek vychutnali, zjistím, že si toho zřejmě vůbec nevšiml, protože zachmuřeně kouká do mobilu.

„Je všechno v pořádku?“ zeptám se. Pak mu položím ruku na rameno.

Jakmile se ho dotknu, projede mnou známý záchvěv. Naštěstí ho taky rozptýlí a zvedne pohled od toho, co ho očividně znepokojilo. Věnuje mi pousmání, které mi pořád ještě dokáže rozbušit srdce.

„Jasně,“ prohlásí, ale úsměv mu tentokrát nedosáhne až k očím.

Mám chuť se v tom štourat, ale teď na to není správná chvíle. Hudson je možná otevřenější než kdykoli předtím, ale před ostatními – dokonce i před nejbližšími přáteli – dává přednost odtažitosti.

A jako by to chtěl potvrdit, zastrčí mobil do kapsy a zažertuje: „Tak půjdeme ukázat Džikanovi, kdo tu šéfuje? A tím myslím tebe, samozřejmě.“

Usměju se, přesně jak chtěl.

„Nejdřív potřebuju mluvit s Artelyou. Ale pokud zamíříte na cvičiště, nejspíš už tam bude,“ navrhnou.

„Nikam nespěcháme, věř mi,“ protáhne Jaxon. „Počkáme na tebe.“

„Takže bůh času se prostě jen tak poflakuje na chrlíčském dvoře?“ diví se Heather. Nejsem si jistá, jestli je to kvůli tomu, že před pár hodinami ještě ani

nevěděla, že nějaký bůh času existuje, nebo proto, že vážně nemá ponětí, co by tady v Irsku dělal.

Musím jí nechat, že novinku o bozích, kteří si jen tak špacírují po světě, vzala u večere s obdivuhodným klidem a zeptala se jen na pár věcí, než se zaměřila na skutečnost, že čarodějky dokážou vybudovat portál kamkoli, kde už jednou byly.

Jenže to je zase celá Heather.

Už odmalička o všem aspoň chvíli přemýšlela, než se do toho s velkou sebevěrou a ještě větší drzostí pustila. A vzhledem k její bezhlavosti nás Heatherino plánování v dospívání jednou zachránilo.

S úsměvem si vzpomenu, jak si nás máma vždycky posadila a poučovala, když jsme se dostaly do nějakého průšvihů. Nikdy nevyšlovala, ale rozhodně strávila spoustu času snahou do nás dostat trochu víc zdrženlivosti. K jejímu velkému zklamání to nikdy nevyšlo. Přesto nám vždycky pomohla z bryndy... dokud najednou nebyla.

Zaplaví mě zármutek, když si vzpomenu, jak nám v jednu chvíli spílala, a vzápětí nabízela sušenky. Nemůžu uvěřit, že je to víc než rok, co zemřela a kdy jsem vyrazila na cestu, která mě přivedla k Hudsonovi a mému dvoru.

Naučila jsem se nepotlačovat smutek, když mě náhle přepadne, a tak se zhluboka nadechnu a nechám se jím prostoupit. Pak ho vydechnu tolik, kolik jen můžu. Bolest nikdy úplně nezmizí, ale pomáhá to.

„Každý čtvrtek,“ odpovím Heather a ještě jednou se pomalu nadechnu. „Ale jestli tam vážně nechcete beze mě, můžete si zatím dát něco k pití, než to s generálkou vyřídím.“

„Dobrý plán,“ zaraduje se Flint. „Rozhodně bych si dal svačinku.“

„Vždyť jsme zrovna vypadli z bistra,“ užasne Heather. A jediný Flint si objednal sendvič a ještě snědl Edeniny hranolky.

„No a?“ opácí se svým značkovým úsměvem od ucha k uchu.

Eden se k ní nakloní a posměšně zašeptá: „Tak velké ego vyžaduje neustálý přísun potravy.“

„Hele, udržet tohoto draka ve skvělé kondici je pěkná fuška,“ zažertuje Flint a ukáže na sebe, zatímco jdeme ke spuštěné padací mříži, která chrání hlavní vchod.

„No vždyť to říkám,“ odsekne Eden.

Flint natáhne krk a šlehne po ní jemným plamenem.

Heather zalapá po dechu, ale Eden hbitě uhne a sejme ho ledovým proudem, takže se mu z trička stane nepříjemný ledový krunýř. „Tuhle hru můžou hrát dva, Montgomery.“

„Au!“ vykřikne Flint, tře si hrudník a setřásá led. Vypadá, že se jí to chystá oplatit, a podezřele se soustředí na její dlouhé černé vlasy, ale než stačí otevřít pusu, padací mříž se zvedne a z hradu vyběhne šest vojáků s tasenými meči.

Je to úplně jiné přivítání než poprvé – kdy jsme s Alistairem navštívili zmrazený chrličský dvůr a nikdo se nebál útoku nadpřirozených –, ale už si začínám zvykat. Když jsou konečně zpátky ve správné časové linii, až horlivě v ní chtějí zůstat.

Ne, že bych jim to měla za zlé. Strávit tisíc let uvěznění v čase, poté co byli otráveni, a nechat se každou noc mučit dušemi padlých přátel a příbuzných, kteří se zoufale snaží dostat domů, to by pocuchalo nervy každému. Ještě pořád jsem tím otřesená – a tím, co musel Hudson udělat, aby je ochránil. Proč by na tom měl být můj lid jinak?

Naštěstí všichni zastaví, jakmile mě spatří, a zamračené výrazy vystřídají široké úsměvy. Rychle spustí meče a pokleknou.

Heather zalapá po dechu.

„Je divný sledovat Grace jako královnu, co?“ pošeptá jí Flint.

„Strašně divný,“ odpoví.

Ušklíbnu se přes rameno a pak vykročím vpřed, abych se přivítala se strážemi.

„Už jsem vám milionkrát opakovala, že tohle není nutné,“ řeknu a pobídnu je, aby se zvedli. Když jim to nedojde, prostě rovnou požádám: „Vstaňte, prosím.“

Přijde mi vtipné, že na začátku jsem od těchhle lidí nechtěla nic jiného než kapku respektu. A teď, když se mi ho dostává plnými hrstmi, částečně netoužím po ničem jiném, než abych pro ně zase byla jen další chrličkou.

Ne, že bych nechtěla být jejich královnou, a rozhodně neberu svoji zodpovědnost na lehkou váhu. Jen si přeju, aby se to nepojilo s takovou pompou a obřadnostmi, které mě uvádějí do rozpaků.

Nakonec moji prosbu poslechnou jako rozkaz. Narovnají se jako jeden muž.

„Jak se máš, Dylane?“ zeptám se a podám ruku mladému válečníkovi se zlatohnědou pletí a krátkými tmavými vlasy, který stojí vepředu

„Připraven sloužit,“ odpoví a přijme ji. Ale místo abychom si potřásli, skloní hlavu a políbí můj prsten.

„Ach, to vážně není nutné,“ zoufale se snažím ruku vyprostit.

Zachrání mě Hudson, který shovívavě plácne mladého vojáka po rameni. „Doufám, že sis procvičoval ten skok, který jsem ti minulý týden ukázal.“

Dylan mě okamžitě pustí, popadne Hudsona a úplně stejně se pokloní. „Ano, pane. Myslím, že jsem ho konečně vypiloval. Dokonce jsem před pár dny v pěstním souboji porazil generálku, pane.“

Hudson se odkloní, aby si strážného změřil pohledem. „Tys překonal Artelyu? To je působivé, Dylane. Těším se, až mi to při dalším tréninku předvedeš.“ Povytáhne obočí. „Uvidíme, jak si povedeš proti upírovi, hm?“

Mladík vykulí oči nadšením, jako by mu Hudson právě nenabídl nářez. „Budu připravený, pane.“

„Tím jsem si jistý,“ odpoví Hudson, v hlase jasně patrnou pýchu. Usilovně se snažil najít na chrlíčském dvoře své místo, nějaký účel pro krále, a našel to před pár měsíci na cvičišti. A se ztracenými vzpomínkami mě nijak nepřekvapuje, že dokonce i tady ho to táhne k učitelské pozici.

Právě se chystám Dylanovi sdělit, že by se nikdy neměl radovat z vyhlídky čelit upírovi, když spatřím Artelyu, jak k nám rázuje přes nádvoří.

Má na sobě zelené šortky a tričko, ale dlouhé copánky, které obvykle nosí stočené na vršku hlavy, jsou pryč. Místo nich má překrásné afro, které jí rámuje vysoké lícní kosti a oči díky němu vypadají jako obrovské drahokamy. Stačí jí jediný pohled a rozběhne se, úsměv ve tváři. „Grace!“

Na chvilku vidím před očima, jak mi ve Stínové říši radila a já musela sledovat, jak ji dračí oheň mění v prach – ale to už mě pevně objímá.

Svírá mě smutek, když si uvědomím, že nemá stejné vzpomínky. Její časová linie zmizela ve chvíli, kdy jsem ji nedokázala ochránit před dračím ohněm, a teď si nepamatuje ani Stínovou říši, ani naše přátelství.

Taky jsem si na ni dlouho nevzpomínala. A teď si nemůžu pomoci a myslím na všechno, co obětovala pro lid Adarie. Strávila tisíc let uvězněná pouze ve společnosti nestvůry, jen aby byla vyrvána zpět a strávila dalších tisíc let zmrazená v čase.

Ta izolace, osamělost, agónie... Smrt ji možná zbavila vzpomínek na uvěznění ve Stínové říši, ale jsem si celkem jistá, že emocionální trauma v ní někde v hloubi duše pořád ještě dřímá. Stejně jako ve mně dřímaly city k Hudsonovi dlouho potom, co jsem přišla o vzpomínky.

A co hůř, sebralo jí to vědomí, kolik lidí její oběť zachránila. Takže nemá doslova nic, čeho by se držela, když osamělost v duši vystrčí svoji ošklivou hlavu. Místo toho ji drtí střípky bolesti, na kterou si nevzpomíná a nedokáže ji pochopit.

Je to příšerné pomyšlení – a bolí mě srdce pro válečnici ze Stínové říše i pro generálku, kterou jsem poznala na chrličském dvoře a na bitevním poli. Zaslouží si něco mnohem lepšího.

Pustí mě a já si přikážu, že se nenechám pronásledovat vzpomínkami na její oběť. Byla to její volba a nakonec ji to dovedlo sem. Ne jenom jako válečnici v mých službách, ale jako drahou přítelkyni a generálku chrličské armády.

Nakloní se a plácne Hudsona po rameni. „Nečekala jsem, že přijдете tak rychle. Dejte mi chvilku, abych se převlékla, a pak se na to vrhneme.“

„Na co?“ divím se. Poodstoupí a promění se ve smrtelně vážnou generálku. Očima zalétne k mým přátelům a nepatrně zatne čelist.

„Dojdu se převléknout,“ zopakuje a vykročí zpátky k hradu. „Pak si promluvíme.“

Najednou mě přepadnou obavy. Pohlédnu na Hudsona, ale ten už je o krok napřed. „Postarám se o ně. Ty běž.“

Děkuju, naznačím a vyrazím za Artelyou.

„Kde na tebe mám počkat?“ zeptám se, když vejdemo do haly. Koukám, že babička měla zase napilno. Mohutné kamenné zdi jsou vymalované námořnickou modří, která nějak zvládá vyvolávat zastrašující i královský dojem. Taky všude rozvěsila překrásné irské krajinky, i když jsem si celkem jistá, že to je spíš dědečkova práce.

Jindy bych si je možná pořádně prohlédla, ale teď mám plnou hlavu starostí, o čem se mnou chce Artelya mluvit, takže se na ně sotva podívám.

„V mučírně,“ odpoví a zahne do chodby. Srdce se mi dá do běhu.

„Prosím?“ Málem mi zaskočí. Odkážu si. „My máme mučírnu?“

„No jistě. Kde podle tebe Alistair s Chastainem vyslyšali nepřátele?“

Nemám nejmenší ponětí, a popravdě to nechci vědět. Dědeček a úctyhodný bývalý generál mučící lidi – to je něco, co by mě nikdy nenapadlo. Ale nahlas to neřeknu. Místo toho se zeptám: „A kdy naposledy někoho mučili?“

Zastaví se, aby se mi podívala do očí. „Druhá válka byla brutální, Grace. Některé věci se udělat musely.“

„No, jenže to už je dávno,“ odpovím. Pak narovná ramena a probodnu ji neochvějným pohledem. „Na mém dvoře nikoho mučit nebudeme.“

Od té doby, co jsem se připojila k nadpřirozenému světu, upsala jsem se mnoha věcem. Stala jsem se družkou upíra. A polobohyní. Dokonce jsem přijala chrličskou korunu. Ale mučení je naprosto za hranou.

Artelya si povzdechne a vypadá zklamaně – a nejsem si jistá, jestli mnou, nebo proto, že nebude moct nikoho týrat. V každém případě to na mě neudělá dojem.

„Ale stejně musíme toho špeha vyslechnout,“ řekne nakonec. „Takže se sejdeme za dvacet minut dole, v místnosti hned za celami na konci východní chodby. Jsem celá od hlíny a potřebuju si dát sprchu.“

Vyrazí pryč, ale ještě zamumlá: „I když si nejsem jistá, jak podle tebe přimějeme nepříteli mluvit.“

Rychle spolknou žluč, která mi z jejích slov stoupá v hrdle. Na chrličském dvoře je nepřítel.

Moc nejásejte

No paráda. Musím zabít dvacet minut, aniž bych se zbláznila z pomýšlení, jakého „nepřítele“ drží pod zámkem? Takže zbývá jediné.

V další vteřině už probíhám chodbou. V hale zrychlím, pak zahnu ostře doprava a dvojítymi dveřmi ven – přímo na cvičišť.

Pod nohama se mi práší od udusané hlíny a nepřestávám myslet na to, kolik vězňů Artelya za ta léta mučila, když jí tenhle nestojí ani za to, aby odložila sprchu.

Nejsem naivní. Víím, že chrličský dvůr vznikl a existoval v mnohem krutějších časech, ale... Otřesu se. Představa týrání zajatého a bezmocného člověka mě odpuzuje.

Dohoním kamarády, právě když obcházejí provizorní tribunu.

„Džikan trénuje s chrličí?“ vyptává se Flint nevěřičně, když vedle něj prudce zastavím.

„Ne tak docela,“ odpoví mu Hudson. Potom se na mě podívá a tázavě zvedne obočí.

Krátce zavrtím hlavou, protože není čas probírat, co po mně Artelya chtěla. Naštěstí si založí ruce a obrátí pozornost zpátky k Flintovi.

„Co tím myslíš? Bud’ –“ Flint si znovu pořádně prohlédne arénu a to, co se v ní každý čtvrtek odehrává, a doslova oněmí.

„Kopaná?“ Eden vytřeští oči. „My jsme tu kvůli zápasu v *kopané*?“

„Myslím, žeš chtěla říct fotbal,“ upozorní ji Hudson.

„Velice se omlouvám,“ praví s otřesně falešným britským přízvukem a zašklebí se na něj. „My jsme tu kvůli *fotbalovému* zápasu?“

„Žádné *my*,“ poradí jí Flint. „*Džikan* je tu kvůli fotbalovému zápasu?“

Začnu jim to vysvětlovat, ale než vůbec vydám hlásku, všichni na hřišti – a na lavičkách – zamrznou.

Tedy kromě Džikana, který praští o zem obrovským zeleným molitanovým prstem a začne po něm dupat.

8

Co je dovoleno pánovi, je dovoleno i chrlič

„No, tohle se nevidí zrovna každý den,“ ušklíbne se Flint sarkasticky.
„*Tohle* je bůh času?“ nevěřicně zírá Heather.

„Jo, v celé své kráse,“ zavrtí drak hlavou.

„Bůh je trochu přehnané,“ zamumlá Jaxon.

Z větší části z něj promlouvá zahořklost – s Džikanem si nikdy nesedli. Ale popravdě, sledovat dospělého muže/boha, který právě předvádí plnohodnotný batolecí záchvat vzteku kvůli sportovnímu utkání, je tedy něco. Zvlášť když ten muž/bůh je oblečený jako nejskalnější fanoušek v historii sportovních klubů.

Zelené tričko. Zelená mikina. Zelené tepláky. Zelené ponožky. Zelená čepice. Dokonce má zelené zlatem prošíváné *polobotky*. Do téhle chvíle jsem netušila, že taková věc existuje, a klidně bych se bez té informace obešla, natož je *viděla*. Kdokoli tvrdil, že nevědomost je sladká, měl rozhodně pravdu.

Džikan ještě párkrát dupne na obří molitanový prst, než se posadí na svoje místo a mávne rukou. Aréna se okamžitě probudí k životu a zápas pokračuje, jako by bůh času právě nezmrazil každého na hřišti. Aby se mohl vztekat.

„Co mu takhle zařízlo trenky s kachničkama?“ zeptá se Eden.

Než může někdo hádat, vzduch prořízne hlasitý výkřik „góóóó!“ Všichni v modrém začnou jásat.

„Vypadá to, že fandí zeleným.“ Hudson pohlédne na výsledkovou desku, kde na dvou hácích visí velké karty s čísly. „A mají dost špatný den.“

Musím souhlasit, protože skóre je v tuhle chvíli sedm – nula pro modré.

„Možná teď není nejlepší chvíle se k němu přibližovat,“ podotkne Heather, zatímco se Džikan sehne pro molitanový prst. Tentokrát ho hodí na hřiště a pak se s rukama založenýma na hrudi zhroutí na sedadlo. „Vypadá, že nás klidně promění v kapesní hodinky, jestli ho budeme otravovat.“

„Jsem si celkem jistý, že pokud by chtěl někoho ztrestat, dávno by to odskákal brankář zelených.“ Flint vykuleně zírá na gólmána, který létá jako střelený mezi brankovými tyčemi.

Když přistane, hned zase vyskočí, udělá ve vzduchu salto a přitom úplně ignoruje míč, který míří přímo k němu. Napadne mě, že má Flint nejspíš pravdu. Ale jestli nechytíme Džikana teď, další šanci budeme mít až za týden. A Mekhi tolik času nemá – zvlášť když už jsme tady.

A jak moc může být bůh *opravdu* vytočený kvůli přátelskému fotbalovému zápasu, zvlášť když se složení týmů každý týden mění, protože kapitáni – Džikan a Chastain – se střídají ve výběru hráčů?

Zřejmá odpověď je *hodně*, protože když vystoupáme na tribunu, sudí – též známý jako můj dědeček Alistair – právě ukáže jednomu ze zelených hráčů červenou kartu.

Džikan je okamžitě na nohou a popadne zábradlí před sebou. „Děláš si ze mě randu? Vzaly ti snad ty roky života v jeskyni schopnost vidět na světle, nebo co?“

„Páni,“ zamumlá Jaxon, který se posadí vedle Džikana a opře si nohy o kovovou tyč. „Někdo si tu potřebuje zdřímnout.“

Protože mému nejlepšímu příteli a bývalému druhovi zřejmě připadá jako dobrý nápad popichovat už tak rozzuřeného boha, kterého potřebujeme požádat o laskavost.

„Všechny ty vlasy ho nejspíš připravily o rozum,“ zašeptá mi Hudson do ucha. „Neexistuje jiné vysvětlení, proč se chová tak ztraceně směšně.“

„Buď to, nebo za to může dračí srdce,“ odpovím.

„Hele, já to slyšela,“ ohradí se Eden. „Nesvalujte jeho aroganci na draky. To je čistě upířská záležitost.“ Významně se podívá na Hudsona, aby to zdůraznila.

Džikan se na Jaxona jen zamračí – díkybohu žádné trestání – a velice okázale vytáhne lahev s vodou a přemístí ji do držáku na druhé straně sedadla – dál od Jaxona.

„Není divu, že prohráváme,“ poznamená uštěpačně a stáhne si zelenou kšiltovku hlouběji do tmavě hnědých očí. „Posel zkázy je mezi námi.“

„To je rozhodně pokrok oproti gotikovi,“ zamumlá Hudson.

„Zavři zobák, knihomole,“ odsekne Džikan.

Hudsona ta záměrná urážka rozesměje a chápu proč. Rozhodně ho to neurazilo – a tím jsem si jistá.

Než to ale stačí zmínit, Chastain – celý v modrém – seběhne po schodech tribuny. Podsaditý bývalý chrličský generál nese dva hot dogy, kyblík popcornu, kelímek ve stejné modré barvě, jakou má na sobě, a dvě obří duhová lízátká.

„Sedíš na mém místě,“ řekne Jaxonovi. Ale místo aby počkal, až se posune, částečně se promění a přeletí přes nás, aby se mohl usadit vedle Džikana z druhé strany.

Nabídne mu hot dog, ale bůh času je příliš zaneprázdněný sledováním dění na hřišti, než aby si toho všiml.

„O co jsem přišel?“ zeptá se Chastain a vmáčkne Džikanovi jídlo do ruky.

„O nic důležitého,“ zabručí.

„A proto je na tabuli o tři góly víc, než když jsem odešel?“ zeptá se Chastain ironicky.

„Nemůžu za to, že jsi hodinu sháněl občerstvení.“ Bůh času se trucovitě zakousne do hot dogu.

„Můžu ti připomenout, že tady žádný stánek s občerstvením není?“ opáčí Chastain. „A pokud jsi zapomněl, ty jsi chtěl to zatracené duhové lízátko.“

„Duhy jsou opačné úsměvy,“ odpoví Džikan.

„Opačné úsměvy?“ zašeptá Heather hlasitě a naprosto zmateně se rozhlíží po ostatních. „Snaží se říct, že duhy jsou *zamračené*.“

„Buď to, nebo že jsou to úsměvy vzhůru nohama,“ vysvětluje Flint s výrazem, že by to mohlo znamenat cokoli.

Zůstane na něj zírat. „Ani nevím, co to znamená.“

„Vítej v klubu.“ ušklíbne se Jaxon. Pak vstane a přejde k Flintovi. „Ten chlap nikdy nedává smysl. Vlastně je...“

Jaxon ztuhne uprostřed věty.

„Vážně?“ zavrčím na Džikana a pak se podívám na Flinta, abych mu naznačila, že to nechám na něm. Ten si to překvapivě celkem užívá a s úsměvem se nakloní, aby měl dobrý výhled.

S rukama v bok se otočím se zpátky k Džikanovi. „Vždycky mi za to nadáváš, ale v tvém případě je to naprosto v pořádku?“

„Nadávám ti, protože neumíš zastavit čas, aniž bys vytvořila obrovskou díru ve vesmíru,“ odpoví s povytaženým obočím. „A taky proto, že co je dovoleno pánovi, není dovoleno chrlič.“

„Myslím, že tak se to neříká,“ zamumlá Eden, zatímco Heather mává Jaxonovi rukou před obličejem, jako by se ho snažila přimět k odpovědi.

„To nezabere,“ oznámím nejlepší kamarádce. „Je...“

„Děláš si randu?“ vykřikne Džikan a znovu vyskočí, aby se podíval na hřiště. „Děláš. Si. Ze. Mě. Randu? Jsi opilý, Alistaire? Tím to je? Namíchala ti Cassia k večeri příliš mnoho mimóz?“

Alistair je buď zaneprázdněný sbíráním červené karty, kterou právě hodil na zem, nebo Džikana záměrně ignoruje. Ať je důvod jakýkoli, nevěnuje nám jediný pohled.

To boha času ještě víc rozzuří, soudě podle množství urážek na účet sudího a modrého týmu, které mu vycházejí z úst. Alistair, který vypadá spokojeně, zdravě a tak maximálně na čtyřicet – na což si pořád zvykám, vzhledem k tomu, že je to můj bůhvíkolikrát pra-dědeček – mu stále nedopřeje ani náznak pozornosti.

Aspoň do té doby, než Džikan ukáže na tribunu plnou zelených fanoušků a zařve: „Jak asi Cassia vezme, že takhle šidíš tolik lidí najednou? Víš přece, jak je žárlivá.“

Alistair přejde na opačný konec hřiště, ale cestou ukáže Džikanovi vztyčené prostředníčky.

Je to mnohem mírnější reakce, než jsem čekala, ale Džikan vypadá spokojený, že Alistaira vůbec vyprovokoval – aspoň podle toho, jak zamračeně cucá lízátko.

Vytáhnu z kapsy mobil a zkontroluju čas. Mám ještě deset minut, než se budu muset vrátit za Artelyou. A když zelení vstřelí první gól, usoudím, že je

vhodná chvíle, abych se s ním pokusila promluvit. Zvlášť když je na řadě Chastain, aby se rozčiloval a urážel mého velmi trpělivého dědečka.

„Ahoj, Džikane.“ Obejdu ztuhlého Jaxona, který našťestí stojí kus od sedadla, a posadím se vedle boha času. „Promiň, že tě obtěžuju, ale vlastně jsme přišli za tebou.“

„Jedna facka za druhou,“ zavrčí a vezme si hrst popcornu z Chastainova kyblíku.

Heather se otočí na Flinta. „Myslí tím rány? Jedna rána za druhou?“

Flint zavrtí hlavou, jako by říkal „radši se neptej“. Na Džikana si musí člověk rozhodně zvyknout – a jemu se to ještě nepovedlo.

„Chci se zeptat, jestli bychom si mohli na chvilku promluvit –“ začnu znovu.

„Už je konec zápasu?“ zeptá se, aniž by spustil oči z míče.

Zamrkám. „Ne, ale –“

„Tak sis odpověděla sama, že?“ Sotva se nadechne, než vyskočí a začne znovu křičet. „Sakra, zelení! Mohli byste aspoň předstírat, že víte, jak se hraje takhle natříkrát prokletá hra?“

„Natříkrát prokletá se mi zdá trochu přehnané,“ poznamená Hudson, když se posadí vedle mě.

„Pokračuj a zmrazím tě taky, knihomole,“ vyhrožuje Džikan. Pak zařve: „Asi bych vás měl zmrazit všechny! Třeba pak konečně dokážete zastavit útok!“ Plácne sebou do sedadla a zamumlá si pod vousy: „Nebo se aspoň nepříhodí nic horšího, dokud se nevrátí Artelya.“

„Artelya je ve tvém týmu?“ zeptám se a žaludek se mi sevře, když mi dojde, že měla na sobě zelené tričko. Jak mu mám sakra říct, že se nevrátí?

„Ano, konečně!“ kývne k Chastainovi. „Poslední tři měsíce pokaždé vyhrál první výběr, a pokaždé si vybral ji. Dneska jsem měl konečně štěstí, a puf!“ Udělá rukama gesto, jako by něco explodovalo. „Artelya zmizela deset minut po začátku hry.“

„Tvoje smůla.“

Chastain se snaží o soucitný tón, ale je to dost těžké, když mu v očích tančí radost. „Víš, že je kromě vynikající fotbalistky i generálka s obrovskou zodpovědností, že?“

„Jo, ale když hrála v tvém týmu, zvládala obojí,“ opáčí Džikan. „Takže je dost podezřelé, že zrovna tenhle týden má najednou něco důležitějšího na práci.“

Má pravdu. Kdybych nevěděla o tom špehovi, možná bych té jeho konspirační teorii uvěřila.

Na vteřinu mám chuť udělat to, za co mi nadává – zmrazit všechny na hřišti, takže se mnou bude muset mluvit. Ale pak si vzpomenu na náš poslední božský souboj.

Nejenže jsem prohrála, ale taky jsem ho tak vytočila, že málem moje přátele nerozmrazil. Dneska už se ovládám mnohem líp, takže si nemyslím, že by se to mohlo opakovat, ale stejně to nechci riskovat.

Zvlášť když je z Jaxona pořád socha a Flintův humor s každou vteřinou sklouzává k mrzutosti.

A tak místo toho, abych si stěžovala, že spěcháme, radši vyrazím za Arteyou – ať mě tam čeká cokoli – a s Džikanem to vyřídím, až nebude tak rozptýlený porážkou. Ještě než odejdu, požádám ho: „Nebudu tě otravovat, dokud zápas neskončí. Ale mohl bys mezitím rozmrazit Jaxona?“

To upoutá jeho pozornost.

Poprvé od našeho příchodu se odvrátí od hrací plochy a přelétne mezi Jaxonem a mnou pohledem, jako by to opravdu zvažoval.

Pak ale řekne: „Takhle se mi docela líbí. Ještě nikdy jsem ho neviděl takhle tichého.“ A znovu se soustředí na hru.

Uvažuji, že ho rozmrazím sama. Ale v tom případě nikdy nezískáme klíč od Říše stínů. A i když bude Jaxon po rozmrazení vyvádět, klidně by to podstoupil znovu, pokud tím získá šanci na záchranu nejlepšího kamaráda.

Takže místo toho trpělivě přikývnu a nechám Džikana s Chastainem sledovat zbytek chrličského ekvivalentu nedělního fotbalu v parku... jako by to byl zatracený světový pohár.

Probodnu Hudsona pohledem a dám mu jasné najevo, aby se ke mně připojil. „Musíme něco zařídit, ale vy si užijte zápas,“ řeknu ostatním. „Uvidíme se později.“

A usilovně se snažím nevšímat si *holuba*, který přistál Jaxonovi na hlavě.

Modli se za mě

Nic jiného ti neřekla?“ zeptá se Hudson, když ho cestou do hradu seznámím s novinkami.

„Ne. Jenom, že ho musíme vyslechnout – a mám dojem, že tím rozhodně myslela mučení,“ podívám se na něj. Zatne čelist, ale nespouští oči z dvojitých dveří před námi a dlouhými kroky ukrajuje zbývající vzdálenost tak rychle, že musím přidat, abych mu stačila.

„Skvěle. Už dlouho jsem si neužil pořádné mučení,“ prohlásí s ostrým přízvukem. Upřímně nevím, jestli si dělá legraci, nebo ne.

Pokouším se přesvědčit, že určitě žertuje, ale ve skutečnosti to nevím. Díky studentskému životu v San Diegu snadno zapomínám, že vyrostl v krutém světě. A je s ním milionkrát víc v pohodě než já, která se do něj pořád ještě zoufale snaží zapadnout.

A protože to nevím – a potřebuju to vědět, než do té místnosti vejdem –, popadnu ho za loket a zastavím. „Hej, nemyslíš to vážně, že ne?“ Když se mi nepodívá do očí a místo toho sleduje místo za mým ramenem, žaludek mi ztěžkne. „My nemučíme lidi. *Že, Hudson?*“

Sval na čelisti mu ještě chvíli cuká, než se na mě výmluvně zahledí. Kolena se mi roztřesou z té bouře, která zuří v těch modrých hlubinách. „To bude záležet na tom, jaké mají úmysly, *Grace*.“

„Jak to myslíš?“ Tohle chci teda vysvětlit.

„Myslím to tak, že udělám cokoli, abych udržel tebe i naše lidi v bezpečí.“

To neznamená mučení. Nemůže nikomu ubližovat. Jenže vím, co ke mně Hudson cítí, a vím, co by riskoval – a co by udělal –, aby mě udržel v bezpečí.

A chrličský dvůr je teď jeho domov a vím, jak moc mu záleží na *našich* lidech, proto je těžké si představit, že by se jeho ochrana nevztahovala i na ně.

Jsmo v tom společně. Královna a král, takže má stejné slovo jako já. Samozřejmě si nemyslím, že se ohledně vládnutí vždycky shodneme, ale tohle... tohle je příliš velké, než abychom stáli proti sobě.

Přesto nemáme čas to probírat. Artelya – a ten vězeň – čekají dole. Možná budeme mít kliku a začne zpívat jako kanárek, jakmile spatří Hudsonův výraz. Já bych rozhodně všechno vyklopila.

Ale nemá cenu se hádat kvůli něčemu, co se možná ani nestane. Proto nasadím úsměv, na který se vlastně necítím, a řeknu: „No, tak doufáme, že na to nedojde,“ a otevřu dveře.

Napětí mezi námi je tak silné, že málem vyletím z kůže, než sejdeme do sklepení – ze kterého se nevyklube nic jiného než žalář. A překvapivě děsivý. Zatraceně. Vážně jsem si myslela, že strážci rovnováhy a ochránci spravedlnosti se povznesou nad místo, kde se lidé drží v zajetí, ale podle řetězů zapuštěných do zdí jsem byla příliš naivní.

A moc bych si přála vědět, co si s tím počít.

Artelya si naštěstí pospíší dřív, než se v tom přemýšlení ztratím. „Promiň, že mi to trvalo tak dlouho,“ prohlásí a vytáhne z kapsy dlouhý kostěný klíč.

„Kdo tam je?“ kývnu k neoznačeným dřevěným dveřím mučírny. „A kdo by potřeboval zrovna teď vyslechnout?“

„Našli jsme jednu z nich,“ prohlásí s pochmurným zadostiučiněním.

„Jednu z nich? Z koho?“ zamrkám zmateně.

„Z lovců,“ odpoví Hudson a Artelya ho probodne pohledem.

„Ano.“ Dál to nerozvádí a vrazí klíč do zámku.

Všichni víme, že Jaga cvičí lovce k zabíjení nadpřirozených bytostí. Jenže už celé měsíce jsme neviděli žádné důkazy. Vlastně od chvíle, kdy byla osvobozena z ostrova.

Na posledním zasedání Kruhu se diskutovalo o tom, že se touto záležitostí budeme dále zabývat a sledovat jejich aktivity, ale netušila jsem, že se ten plán vyvinul až k bodu pojďme-jednoho-z-nich-chytit.

Artelya skloní hlavu a opraví se: „Vlastně *ona* našla *nás*.“

„Přišla sem? Na chrličský dvůr?“ zeptám se se zaťatými pěstmi a rudými tvářemi. „Měla tu drzost ukázat se na útesech?“ Zachvátí mě mrazivý hněv. Ne natolik, abych ji chtěla mučit, ale dost na to, abych jí nakopala v čestném souboji zadek. Kdo si sakra myslí, že je? Takhle vtrhnout do našeho domova se svými dezinformacemi a nepodloženou nenávistí?

„Podle nás je to špiónka, ale neměla jsem příležitost ji mu- *vyzpovídat*.“

„Divím se, že se Jaga něčeho takového odvážíla, když se až doteď skrývala,“ podotknu.

„Protože jsme její největší hrozbou,“ odpoví Artelya uraženě. „Chrličí jsou jediní, kdo jim stojí v cestě, pokud jde o genocidu nadpřirozených bytostí a ovládnutí světa.“

Nejsem si tím úplně jistá, ale nechám si to pro sebe. Místo toho sleduju, jak sahá po klice dveří. „Víme, jestli slídili kolem ostatních dvorů?“ zeptá se.

„Zatím ne,“ odpovím ve stejnou chvíli, kdy se ozve Hudson. „Ano.“

Střelím po něm pohledem „o tom si ještě promluvíme“ a našťěstí má dost rozumu, aby přikývl.

Artelya zvedne obočí. „Připravení?“

Ani náhodou. Nemám tušení, co tam budu dělat. Ale v uplynulém roce jsem se řídila heslem ‚předstírej, dokud to nedáš‘. Co je hodina navíc?

„Jasně,“ odpovím a skočím do toho rovnýma nohama. Zhluboka se nadechnu a vejdu do ponuré, vlhké místnosti.

A okamžitě si přeju, abych byla kdekoli jinde.

Móda à la vražda

N ejsem z těch, kterým by kdovíjak záleželo na zařízení interiéru – to je rozhodně spíš babiččina parketa, když se konečně dostala z té zatracené ledové jeskyně –, ale je mi jasné, že tohle místo by si zasloužilo vylepšit. Jenom být tady mě děsí. Ale možná je to účel.

Jsem zvyklá být obklopená zbraněmi – chrlíci milují široké meče a válečné sekery –, ale vybavení téhle kobky je ještě o krok dál. O pořádný krok. Od řetězů zapuštěných ve zdech k nejrůznějším nožům a nástrojům, o jejichž účelu se můžu jen dohadovat, rozvěšených na hácích a policích, ke kamenné podlaze s matnými rezavě rudými skvrnami, má tahle místnost očividně jediný účel – aby se v ní dalo způsobit co nejvíc bolesti.

Žaludek se mi svírá hrůzou a spolknu žluč, která mě pálí v krku. Nic takového se dneska nestane, i kdybych se musela s Hudsonem poprat. To je celkem vzato jediná věc, kterou můžu v tuhle chvíli zaručit.

„Jak se jmenuješ?“ zeptá se Artelya. Hudson s odporným klapnutím zavře dveře a pohodlně se opře. Pak si změří špiónku s dravčím leskem v očích.

Lovkyně – sedící na židli uprostřed místnosti, spoutaná řetězy tlustými jako moje paže – neodpoví. Ve skutečnosti nám nevěnuje jediný pohled. Mísoto toho zírá na protější zeď.

Světlo je tlumené, ale stejně si všimnu, že vzadu na stole leží spousta váčků a lahviček nejrůznějších velikostí a barev.

Další mučící nástroje, napadne mě cestou k té výstavce, *nebo je to něco úplně jiného?* Přikláním se spíš k druhé možnosti, protože čím jsem blíž, tím rozrušeněji lovkyně vypadá. Pořád mlčí, ale cítím, jak se z ní ve vlnách valí nervozita.

A protože mě její reakce zaujala, zvednu jednu ze skleněných fiól. Je malá, ve tvaru přesýpacích hodin, s korkovou zátkou, která zadržuje viskózní žlutou kapalinu. Nemám sebemenší ponětí, co to je, nebo jaké má účinky, ale jakmile ji zvednu proti světlu, lovkyně se začne v poutech vzpírat.

Podívám se na Artelyu a vyměním fiólu za královsky modrý váček stažený šňůrkou. Zvědavě do něj nakouknu, ale najdu jen podivný bílý prášek.

Rychle ho zase zavřu a hlavou se mi honí myšlenky na obálky plné antraxu. A přestože jsem k lovkyni zády, její úzkost poleví v přesně okamžiku, kdy ten váček položím.

„Jak se jmenuješ?“ zopakuje Artelya.

A opět ticho.

„Co děláš na chrličském dvoře?“

Ani pípnutí. Vlastně není slyšet ani dech.

Pohlédnu na Hudsona. Zajímá mě, jestli se do toho nevloží, ale pořád se opírá o dveře. Vedle nich visí z každé strany na zdi obrovský palcát. Ruce má založené a sleduje špiónku se znuděným výrazem – ale ani na vteřinu z ní nespouští oči.

„Ještě jednou ti položím otázku a raději mi odpověz,“ zavrčí Artelya a s každým slovem její rozladěnost roste. Otočím se, abych uklidnila situaci, ale právě v tu chvíli jí lovkyně ukáže vztyčený prostředníček.

Artelya zatne zuby s ostrým cvaknutím, ze kterého se mi zježí vlasy na zátylku. Bez rozmyšlení se mezi ně postavím a Hudson se naježí, ale nepohne se.

Generálka vydá nesouhlasný zvuk, ale ustoupí, když jsem převzala vedení. Nebo co jsem to vlastně právě udělala.

Přítáhnou si židli a posadím se čelem k lovkyni. Dávám si pozor, abych zůstala v dostatečné vzdálenosti, mimo dosah jejích končetin a řetězů, kterými je spoutaná. Pak si ji poprvé pořádně prohlédnu.

Podle lidských měřítek není mladá, ale taky nijak zvlášť stará. Zhruba kolem pětácti let, se světlými vlasy ostříhanými hodně nakrátko v nepravidelných vlnách. Je vysoká – i v řetězech a vsedě je to patrné – a levou polovinu obličeje má těžce popálenou, protože kůže je tam zjizvená a bez pigmentu.

Ale nejzajímavější – a nejděsivější – nejsou popáleniny ani neobvyklý účes. Je to oblečení.

Nejdřív jsem si myslela, že má kalhoty z hadí kůže, ale takhle z blízka vidím, že to není hadí vzor. Je dračí.

Panebože. Má na sobě kalhoty z dračí kůže, a protože ti kůži nesvlékají, mohla ji získat pouze jedním způsobem. Najednou ta její spálená tvář dává mnohem větší smysl.

Zhluboka dýchám, abych potlačila stoupající žluč, a během toho mi dojde, že draci nebyli jedinou kořistí. Bundu má z pravé kožešiny – velmi krásné, huňaté šedobílé, a rozhodně vlčí – a prozradí mi to barva, ale taky jeden z drápů, který nechala připevněný jako brož a drží jí klopou na rameni. Kolem zápěstí má náramek z upířích špičáků a na krku jí visí náhrdelník s navlečeným prstenem. Nejdřív si všimnu čarodějného měsíčního kamene, a hned potom kostnatého prstu, pořád vězícího v kovovém kroužku.

A na ruce jí z prstenu trčí sytě rudý chrličský srdeční kámen.

Najednou to *mučení* nezní tak špatně.

Myšlenky mimo vězení

Je mi špatně a můj žaludek se obrací hrůzou. Jenom spalující vztek mi zabrání se pozvracet, protože té mrše nehodlám dopřát zadostiučinění spatřit moji slabost *nebo* zděšení.

A tak po několikáté spolknu žluč a zůstanu sedět se založenýma rukama. Nespouštím z ní oči. Čeká a viditelně chce, abych jako první prolomila ticho, které se mezi námi táhne jako roztavená sklovina.

Ale táta mě dávno naučil, co je to souboj vůlí, a že člověk, který udělá první tah, vždycky prohraje. Během dětských her mi to nikdy nevadilo. Ale v souboji s touhle odpornou vražedkyní to nepřichází v úvahu. To dřív zamrzne peklo, než bych třeba i jen mrkla první.

Artelya se vedle zavrtí. Ale – jako skutečná generálka – neřekne ani slovo. Vteřiny se mění v minuty a lovkyně si začne namotávat dlouhý kus nylonového vlákna kolem prstu. Pořád dokola ho utahuje a povoluje, zatímco ji mlčky pozoruju.

„Můžete mě mučit, jak chcete,“ vyhrkne zničehonic. „Nic vám nepovím.“

„Nepamatuju si, že bych se tě na něco ptala,“ odpovím klidně. „To byla generálka. A co se mučení týče? Nestojíš za tu námahu. A ty boty se mi vlastně líbí.“

Artelya mlčí, ale koutkem oka zablédnu, že se trochu narovná.

„Tak co ode mě chcete?“ Lovkyně si poposedne a zatahá za pouta.

„Proč si myslíš, že od tebe něco chceme? To ty jsi přišla na náš dvůr a nosíš *srdce* jednoho z mých lidí.“ Trhnu bradou k prstenu a ze všech sil se snažím ignorovat hněv a smutek, který mě pořád spaluje. „To já bych se měla ptát, co chceš.“

„To, co chtějí všichni lovci. Osvobodit svět od nadpřirozených bytostí. Jste morem téhle země, pohromou...“

„Ale no tak.“ Předstírám zívnutí, které zdaleka necítím. „Snad nevěříš těm propagandistickým lžím, že ne?“

Prímhouří oči. „Není to propaganda, ale pravda.“

„Stejně jako ,nejsi paranoidní, když po tobě jdou?“ vypálím.

„Tak se do toho pusťte a konečně se mnou skončujte. Zabila jsem dost vašich lidí, abych zemřela s hrdostí.“

„Nechápu, jak může být zabíjení otázkou hrdosti.“ Vstanu a přejdu ke stolu, na kterém leží její věci.

„Protože jsi nikdy netrpěla jako já,“ zavrčí. „Nikdy jsi nežila ve strachu, jako lidé každý den...“

„Jeden před druhým. Ne před nadpřirozenými bytostmi,“ přeruším ji. „Lidé jsou krutí a obě to víme.“

„My jsme krutí? Vy jste nás lovili dlouho předtím, než jsme vytvořili armádu, abychom vám to oplatili. Jak podle tebe získala *Krvana* své jméno?“ ušklíbne se. „Zabíjela lidi po tuctech a nic si z toho nedělala. Vlkodlaci a wendigové nás žerou. Čarodějnice nás kouzly nutí, abychom plnili jejich příkazy. Draci po staletí pálili naše domovy, dokud jsme je konečně nezahnali do úkrytu. To ti nepřipadá kruté?“

Odfrkne si a pokračuje. „Jen se podívej na posledního upířího krále. Vybuodoval armádu, aby si podrobil a vyhubil všechny lidi na Zemi. Myslíš, že jsme krutí? Možná je to pravda, ale jen proto, že jste nás to naučili. Když vás nezabijeme, vy zabijete nás. Znovu a znovu to dokazujete.“

Ztěžka po tom malém proslovu oddechuje a nejradši bych jí srazila hřebínek, ale nemůžu. Ne proto, že má pravdu, nic takového si nemyslím. Ale je to zjevně fanatička a jako každý pravý fanatik si vybírá pravdu, která se jí hodí.

Pokusil se Cyrus zabít lidi? Rozhodně.

A zabránila mu v tom s nasazením vlastních životů parta nadpřirozených bytostí? To si píše.

Lidé ho nezastavili. Udělali jsme to my a usměrnili naše členy přesně tak, jak bych si přála, aby si lidi usměrnili ty svoje. Ale jak by mohli, když pořád

existují podobné skupiny tak zaneprázdněné obviňováním druhých, že je ani nenapadne zkusit vyřešit své problémy jinak než násilím?

Nemluvě o tom, že tu doslova sedí ověšená trofejemi vlastnoručně zabitých nadpřirozených bytostí, zatímco já jsem v životě neublížila jedinému člověku. Sakra, dlouhou dobu jsem si myslela, že jsem jedna z nich.

„Nic na to neřekneš?“ provokuje mě, zatímco si znovu prohlížím ty podivné lahvičky a váčky rozložené na stole.

Jsou to zbraně – tím jsem si jistá. Jenom netuším, co dělají a jakou škodu způsobí. Jsou určeny k zabíjení nadpřirozených bytostí, nebo ublíží každému, kdo se jim postaví do cesty? A fungují na všechny bytosti, nebo jenom na některé? Na tohle potřebujeme znát odpovědi, abychom se mohli chránit. Ale nevěřím, že si je jakýmkoli výsledkem vynutíme. To znamená, že nemá smysl ji tu držet.

A taky, že nám zbývá jediná možnost.

„Generálko, pojďte se mnou.“ Má to nejbliž k rozkazu, jaký jsem v době míru vydala, a Artelya se s vykulenýma očima odvrátí od lovkyně. Ale neřekne ani slovo, když mě spolu s Hudsonem následuje z místnosti. Nikdo z nás nepromluví, dokud se za námi nezavrou dveře.

„Vidíš, že s ní není rozumná řeč,“ začne Artelya.

„Ne, to není,“ souhlasím. „Ale výsledek bude taky ztráta času. Nic nám neřekne a...“

„To nevíš,“ přeruší mě Hudson.

„Vím. A vy taky, pokud k sobě budete upřímní.“

Artelya vypadá, že by se chtěla hádat, ale nakonec si to rozmyslí. Ví, že mám pravdu, stejně jako Hudson – vidím jim to na očích. „Nečekáš, že ji nechám jen tak odejít, že ne? Viděla jsi, co má na sobě?“ Každá slabika je plná rozhořčení.

„Viděla,“ odpovím, zatímco mi hněv spaluje vnitřnosti. „A vím, že ji rozhodně nenecháš jen tak jít.“

„No, díkybohu za –“

Teď ji přeruším já. „Necháš ji utéct.“

„Cože?“ Artelya vztekle sevře rty.

„Chci, abys ji nechala utéct,“ zopakuju. „Samozřejmě bez těch lektvarů a prášků, které měla u sebe. A pak ji budeš s několika nejlepšími vojáky sledovat a zjistíš, kam jde. Mučení na takovou ženu neplatí, ale lstivost by mohla.“

„Už teď si myslí, že je chytřejší než my,“ dodá Hudson a Artelya přikyvuje, jak se jí v hlavě rodí plán.

„Tak jí dáme šanci, aby to dokázala,“ konstatuje.

„Přesně tak,“ přisvědčím. „A pokud budeme mít štěstí, zavede nás přímo k Jaze a té ‚armádě‘, a my budeme moct s lovci jednou provždy skoncovat.“

„A pokud ho mít nebudeme?“ zvedne Hudson obočí.

„Tak budeme řešit problémy, až přijdou. A mezitím...“

„Tu máme boha, se kterým si potřebujeme promluvit,“ připomene mi Hudson.

„A já musím naplánovat útěk,“ řekne Artelya a na tváři se jí konečně rozlije úsměv.

12

Lepší vrabec v hrsti, než holub na hlavě

Když se vrátíme na hřiště, z časomíry neuplynula ještě ani minuta. Rychlým pohledem na výsledkovou tabuli zjistíme, že v době naší nepřítomnosti se zelenému týmu podařil zázračný průlom. Je to úleva, protože potřebujeme Džikana požádat o pomoc, jestli máme mít naději, že zachráníme Mekhiho – a rozhodně to bude snazší, když bude ve vítězné náladě.

Doslova v první vteřině po skončení zápasu se Flint začne dožadovat: „Můžeš už rozmrazit Jaxona, prosím?“

Navzdory slovu ‚prosím‘ to nezní jako prosba a všichni to víme, včetně Džikana. Nejspíš proto seře Flinta tak shovívavým pohledem, až mě zamrazí v zádech. Pak si hodí do pusy poslední kousek popcornu a vstane, aby se protáhl.

Jeho nenucenost je pro draka poslední kapkou. Přistoupí a vypadá, že boha času uškrtí. Naštěstí se mezi ně hladce a rádoby nenuceně vetře Hudson.

Ale není to náhoda a Hudson není bratrovou přetrvávající ztuhlostí zdaleka tak pobavený, jak se zdá.

Džikan to taky vycítí, protože zívne – a hned potom mávne rukou a rozmrazí Jaxona, *kteří má pořád ještě holuba na hlavě*. Jakmile si pták uvědomí, že jeho bidýlko ožilo, vyplašeně zavrká, až se to rozlehne celou arénou, a s uraženým plácáním křídlů odletí.

„Co to má sakra být?“ vyhrkne pořádně rozhozený Jaxon. Zírá za holubem a snaží se pochopit, co mu uteklo. „Co se děje na hřišti? Kdy jste si sedli? A proč jsem měl *holuba na hlavě*?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vděk.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.